

Film ja Elu

Peatoimetaja ja talitus Tallinnas, Tõnismägi 7-2. Avatud kl. 5-6 p. l., välja arvatud kolmapäeval. Telef. 442-72. Posti jooksev arve 725. Tartu esindus Riiu 16, telef. 39-20, avatud kl. 9-3. Väljaandja: Kirjastus „Film ja Elu“. Vastutav toimetaja F. Karu.

Hind 12 snt

„Film ja Elu“ tellimishind postiga: 1 kuu Kr. 0.45, 3 kuud Kr. 1.20, 6 kuud Kr. 2.20, 1 aasta Kr. 4.—. Välismaale poole kallim. Tellimisi võtavad vastu kõik postiasutused. Kuulutuste hind... tekstis 14 s. ja tekstis teksti kirjaga 16 senti m/m ühel veerul. Kuulutused värvitruki erikokkuleppel

Nr. 10

Neljapäeval, 7. märtsil 1940

VIII aastakäik

Päev lumes

Mäel neidised kui punapõksed muusad mu poole vibutavad käsi, neid allamäge viivad tuisul suusad, mis kihutamast ialgi ei väsi.

On löbu libiseda valges lumevillas — see päevaks mitmeks annab rõõmu — end ikka hästi tunnen nende kilkas, kus lõkendamas nooruslikku löõmu.

Kas pole tore libiseda mägestiku veerul mäest ühest üles, teisest alla, tuul tuhab järgi vallatumul keerul, laul, hõisked vilkad pääsvad valla.

Ja õhtuti, kui roidununa läbi lume viib suusatajat väsind kõnne, veel põsil hõõgub selge jume ja rinnas tunned tasast õnne.

Uisutamine

on aastatelt vanem kelgutamisest. Moodne kunstuisutamine põlvneb aga alles möödunud sajandi viimasest aastakümnest, kui ameeriklane Jackson Haines esimeste saapataldade alla kruvitud uiskudega Euroopasse tuli ja siin tähelepanu äratas. Jälle oli Davos, kus esimene jääväli asutati ja mis oma 30.000 ruutmeetrilise pindalaga varsti jääspordi-ringkonnis maailmakuulsuse saavutas.

Mägestikukuurordid on uisutamises alati olnud esikohal, aga kus looduse abi puudub, seal on tegevuses inimese käsi. Kõikjal orgudes on kunstliuväljad, suurimad Zürichis, Bernis, Baselis, Lausanneis jne.

Jäähoki

Liuväljad muutusid varsti ka mänguväljadeks. Ida-Sveitsis oli jäämäng „bandy“ Hollandist toodud spordiala, mida sõja ajal interneeritud inglased ja kanaadalased jäähokiga asetatud. Sveitsi jäähokisaavutusist kuuleme juba olümpiamängudelt St. Moritzis 1928. a. ja hiljem Milanos, Londonis jne.

Suusatamine

Igivana põhjamaa rahvaste kunst, end suuskadel kiiremini üle lagendike libistada, tuli aegapidi ka Sveitsi. Suuskade hulgas oli palju modelle ja mägestikujuhte huvitasid eriti kanaada laiad suusad. Need polnud aga kohased mägedele ja suusatamises tekkis vaheaeg, kuni aastate järele esimesed julged suusatajad kitsail norra suuskadel suuri kõrgusi ületasid. Sellest ajast on suusatamine Schweitsis laialdaseim talispordiala. Pea iga sveitslane veedab oma vaba aja suuskadel ja juba paariaastastele on see sport suureks lõbuks. Siin on palju suusakoole, mis peamiselt välismaalastele on määratud.

Schveits on tõeline talveparadiis, kus kõigi maade rahvad ja nende hulgas eriti „kõrgem kümme tuhat“ talisporti harrastavad. Inglise mängib jäähokit Sveitsi jääväljal, Siiami kuningas õppis esimesi suusasamme Sveitsi lumemägedel, Egiptuse kuningas Faruk armus oma Faridasse Alpide võluvas looduses ja helesiniste turbanitega indulased imetlevad siin põhjamaalasi...

Kelgutamine

Esimesed talispordivõistlused leidsid aset a. 1877 Davoses ja a. 1883 oli seal esimene rahvusvaheline kelgutamisvõistlus. St. Moritz ei tahtnud maha jääda ja ehtas juba aasta hiljem kelgute. See oli geniaalselt ehitatud jäärenn. Et õhusurvet vähendada, heideti kelgule ja pea ees, vuhiseti kümneid kilomeetreid alla ohjeldamatut sõitu. Lamamist kelgul võimaldas ameeriklaste toodud indiaanlaste kelk „toboggan“, mis aga „skeletoni“ ilmutamisega kõrvale jäi. „Skeletonil“ saavutati üle 120 km tunnis. Austrias ja Saksamaal tarvitati neid spordikelke hiljem „rodel“ nime all. Juhtimine ja eriline jooksumudel võimaldasid ka nende juures kõrgendatud kiiruse. Üheistmelisele kelgule seltsis varsti võimas konkurent „Bob“, mis esmakordselt 1890. a. ilmus. See koosnes lihtsalt kahest kelgust, mida järk-järgult viimistleti. Täna seisab sveitslane bobisõitjana rahvusvahelise võistluse esifrondil.

Erikiri „Film ja Elule“ Šveitsist

Pilk Euroopa suusaparadiisi

Sealt, kus Egiptuse kuningas „avastas“ oma abikaasa ja Siiami valitseja õppis esimesi suusasamme. Veidi šveitsi talispordi ajalugu.

Sport, varemil aegadel rikaste rahvakihtide pealiskaudne ajaviide, on suures maailmas ja väikeses Sveitsis määratu tõusu üle elanud. Spordi kasu üle vaieldakse tänapäeval vaevalt ja selle vastased on vaid üksikud erandid. Riigi seisukoht spordi suhtes on jaatav ja rahva sportlik tublidus on tähtis faktor ta olemisele ja tulevikule.

Tähelepanuäratavad sõjalised tagajärjed polaarmaal on, tänu kiiresti liiklevaile suuskurtruppidele, kogu maailma tulipunkti. See olgu eeskujuks Šveitsile, väikesele suurriikidest piiratud mägestikumaale.

Tänapäeval oleme harjunud nägema tuhandeid nädalalõpusuusatajaid kihutamata rongidel kõrguste poole, kaks saledat lauda õlal. Me ei imestanud, kui jäähokimeeskondadel Zürichis ja Baselis sajadtuhanded inimesed pealtvaatajaks olid ja lühikeste kleitidega tüdrukud jääväljadel ei tõmba mingit erilist tähelepanu. See kõik kuulub tavalise linnapildi juure, nagu lehetud paplipuud ja maroniküpsetajate külmast kanged käed. Tänapäeval ei imesta me talvespordi üle, aga ega need ajad, kus suusapaar tänavapildis pilkelist kaastunnet ja tähelepanu äratas, pole kaugel.

Ene, kui talisport läbi lüüa sai, pidi ületatama keskaegne inimeste vastumeelsus külmas vabas mägestikulooduses viibimiseks. Sveitsi mägestikumaailma inimkonnale ja spordile ka-

Tutvus lumelagendikul

Au or — Mäles us

Kiirelt tõttas külm talvetuul, ajades sulgõrnu lumehelbeid üle lagedate väljade...

Siis tundsin igatsust vabaduse järele, millest ma siin, nelja seina vahel, ainult uduse ettekujutuse sain. Tohin ju ometi hetkeks unustada kooli ning õpingud ja tunda rõõmu ilusast talveilmast. Tunda rõõmu ja olla vaba koos tuulega! Mõte muutus üha kindlamaks ja meelitas mind nii, et varsti leidsin end libisemas suuskadel. Üle väljade sõitsin — võidu tuulega.

Kui imeliselt kaunis oli loodus, puhas — nii puhas ja valge. Veel langes valgeid helbeid ja mõned neist jäid peatuma minu juukseis, mis lustlikult tuules lehvivad. Unustasin külma ning tuule ja laulsin oma lemmiklaulu — täis igatsust, kurbust...

See ei olnud minu süü, et laulu lõpetamisel enam üksinda polnud. Kui kaua oli tundmatu läheduses viibinud, ei teadnud, kuid ümber pöörates leidsin endal uuriva pilgu, mis tuli tõsiseist mehesilmist. Uskusin, et ta vaatab minu tumedaid kulme, mis blondide juuste kõrval eemalt vaadates värvituna näivad ja pahameel tõusis. Meeleldi oleksin hüüdnud, et ärge arvake nõnda, nad on kohe tumedad ja olen ise sellepärast õnnetu. Aga selleks oli mul liiga vähe julgust, ja vaikisin...

Me tutvusime ja suusatasime edasi koos. Oli tõesti lõbus ja varsti veendusin, et ei olegi õnnetu, nagu alul arvasin, et tema mind mu üksinduses segama tuli. Sõitsime metsades ning lagedatel väljadel ja rõõmsalt vallatledes ei pannud me tähele, et õhtu lähenes. Suusatasin juba talihämaruses ja siis märkasid kaaslaste vaikimist, kuna ta peagu kogu aeg rõõmsalt oli naljatanud. Püüdsin taas kõnega alata, aga tulemusteta, ja siis vaikisin ka mina. Miks oled äkki nii muutunud, mõtlesin...

Taevas, kust tuul pilved ajanud, laotus tumedalt ja rahulikult, säravate tähtedega, üle meie. Varsti tõusis ka hõbedane kuu. Kõik oli nii nõiduslikult ilus... Nagu kogemata kohtasin tema pilku ja tahtmatult jäin nukraks, sest leidsin seal seda, mida ei soovinud.

Oli juba kaunis hilja, kui lahkusime südamliku käepigistusega tähistava all — kuupaistel. Ei öelnud talle, et teisel päeval, kui ta mind suusatama ootab, viib rong mind kaugele. Ei tahtnud purustada ta lühikest õnne. Olin kurb, sest tundsin, et tegin ta õnnetuks. Aga ma ei suutnud teisiti, sest see, mille leidsin ta silmis, sundis mind nii toimima. Ma poleks saanud iialgi vastata tema armastusele, ehkki ta meeldis mulle ja kurvastisestasin — andesta, ainult andesta...

On õhtu... Väljas hulub tuul ja nõi meenus see mulle. Aga taas valdab mind igatsus millegi seletamatult ilusa järele, igatsus, mida tunnen alati tolle tundmatu meenudes. Sirvin mõttes laule ja leian meeleolule sobiva — ...ma pole iial armastanud, kuid tean, see kaunis olla võib...

Paide pajatusi

„On's siis Paidest jällegi mingeid pärlid esile kerkinud?“

Ei, pärlite aeg on Paidele „möödunud ajast mälestus“.

Kuid selle asemele on „Nimed marmortahvlil“ selleks ilusaks teemandiks, millega kohalik lavarahvas on kirjutanud kustumatuid mälestusi paidelaste kivistunud südameisse. Mängida üht lavatükki Paides kaks korda täiesti väljamüüdud saalile, see on nagu uueks leheküljeks Paide elus.

Ja tegelastena figureerinud „kuldse noorpõlve“ tuntumad mehed: Puidet, Raudvee, Ründva, Reiman j. t. olid paljud esimest korda laval, kus võitsid elus. Ornemasoo osavõtt seekordsest tükist oli kasin, seda just autori süül, kuid prl prl Näks, Kinnas ja Urmela ei jäänud meestest maha.

„Nimed marmortahvlile“, milline teistkordselt lavastus laupäeval hoopis vaiksemaks järelkajaks, oli pühapäevane kella-viie-tee kohaliku Naiskodukaitsjate korraldusel, kes selle ülesande on võtnud oma ainuõiguseks.

Mugavalt väikene Järva maleva saal, lauakesed ja Järvamaa kuulsaim orkester „Tommy-band“ löi hubase meeleolu.

Ja koosolijaid ei olnud vähe. Nende ainsaks vagaks sooviks jäi — miks ei korraldata kella-viie-teesid sagedamini.

Paidelane ei armasta promeneerida raudteejaamas ega ka tänavail, ei ole erilisel suurt kinosõber. (Klubis istumine või lokaalis viibimine kui meessoo peagu ainuõigus, ei tule midugi selgitamisele.) Aegajalt aga tahetakse istuda koos ja neid võimalusi Paides on vähe. Vast aga tulevikus siiski tuleb rohkem — seda usutakse ja loodetakse.

Ke—ke.

Huvitavaid provintsikroonikaid

loete meie lehest.

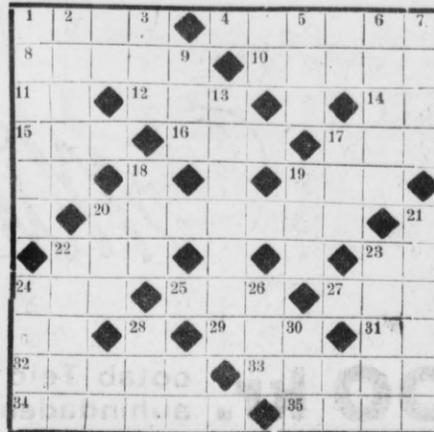
„Film ja Elus“

nr. 8 ilmunud ristsõnade õieti lahendajaist said auhindu:

Põnevusromaanid: Helmi Uuk — Tõrvas ja Endel Raidal — Eha tän. Tallinn. Tasuta „Film ja Elu“ 3 kuuks võitis E. Kaljuste — Riisipere, Nissi.

Olevi tantsusaale võib kolm korda tasuta külastada Tallinnas, Kopli t. 28—23 elunev Joh. Keermaa.

Ristsõnad.

Auhinnaks meesterahva kaalasal, „Film ja Elu“ tellimine 3 kuuks ja Tallinna lugejatele eriauhinnaks Olevi tantuusaalide külastamine kolme korral koos kaaslasega.

Põikread: 1. Hindrey teos, 4. tänav Tartus, 8 ahned, 10. prantsuse teadeteagentuur, 11. kaksikkons, 12. prantsuse rahaühik, 14. naisenimi, 15. oskussõna pallimängust, 16. linn Saksamaal, 17. küsimus, 19. vankriosa, 20. linn Hollandis, 22. fimidiiva Francis eesnimi, 24. putukas, 25. mina — saksa k., 27. Töölisteatri näitlejatar, 29. hüüe, 31. vabariik — lüh., 32. Berliini esinduslikemaid hotelle, 33. kala, 34. Vanaegiptuse kuulsaim vaarao, 35. ühe Tallinna kõrgeima maja omanik.

Püstread: 1. linn Itaalias, 2. õpilane, 3. saksak. artikkel, 5. avar, 6. osa Inglismaast, 7. vana-egiptuse jumalus, 9. hollandi maalikunstnik, 3. Saksa filmidüü, 17. Kiplingi teos, 18. Saksa kirjanik, 19. R. Rohu teos, 20. kala, endine eesti minister, 22. kuulus filmilavastaja, 23. prantsuse helilooja, 24. osa ringist, 26. hinne, 28. taimede paljunemisevahend, 30. keha.

Lahenduste saatmise viimaseks tähtpäevaks on 18. märts.

„Film ja Elus“ nr. 8

ilmunud ristsõnade lahendused:

Paremale: 1. Arc. 3 Koc. 5. Fee. 8. Maine. 9. Isand. 10. Asula. 12. Lai. 14. Ase. 15. Lot. 16. Aspe. 18. Mi. 19. Ikaldus. 21. Usin. 24. Hai. 26. Auk. 28. Isa. 29. Kasak. 30. Kukur. 31. Kraan. 32. Alt. 33. Ets. 34. Ime.

Alla: 1. Ambla. 2. Ratas. 3. Kera. 4. Eile. 5. Fa. 6. Enne. 7. Edith. 11. Usaldus. 13. Ipiki. 15. Lissi. 17. Ema. 18. Muu. 20. Ohaka. 22. Islam. 23. Naine. 25. Agul. 26. Aare. 27. Kaks.

Pidin jälle mõtlema Bredole. Midagi poleks talle olnud kaugem, kui mõelda, et võtan endastmõistetavalt vastu ta abieluettepaneku... Ja korraga ei suutnud ma otsustada, ütelda Nedile „ja“, ehkki sõrmus maksis nii palju dollareid.

„Sa pead andma mulle aega järlemõtleamiseks, Ned,“ ütlesin mina.

„Daily News“ on siin ja tahavad teiega rääkida, miss,“ ütles teener. Reporter astus sisse, see oli keegi daam.

„Nagu näete, ei kannu ma veel ikka empire'i“, ütles ta, „aga pange tähele, ei kesta kaua, kui ka meie järgneme teie ja Pariisi eeskujule. Meie siin Ameerikas võtame ruttu tuld.“

Ei, selles olin veendunud.

„Ma olen moodidekaastõuline „Daily News“ juures, ja teie annaksite mulle head ainet. Teie olete aadlik — kas ja? Oh boy, peab see aga ilus olema...“

„Ei, ma pole sugugi aadlik, see on eksitus. Norras polegi aadliseisust.“

„Pole aadliseisust? Ja ometi näite nii välja? Ja, kui aga oleks aadliseisust, oleksite kindlasti aadlik, miss Plahn, see on siis O. K. Oh gosh, kuid teie plakaadid! — oi, teate, need äratavad tähelepanu! Peen äri Shillingile. Kui palju saite selle eest? Viistuhat? See pole midagi, see kinnitan seda teile. Mis on teie lemmikvärv? Roheline? Oh boy, see pole aga sel aastal moevärv. Ütleme kuningasini. Mis arvate ameeriklannadest? Kenad, ütlete Teie? Kõik nagu filmistaarid? Ja, oodake vaid; kuni oleme endale ostnud uut moodi tualetid, siis alles näete, millised filmistaarid oleme! Millist pruutkleiti Teie endale soovite? Oh boy, loomulikult olete selle üle järele mõelnud. Teie ju abiellute Ned Thorntoniga, kas ja? Nii siis, sellest tuleb tore artikkel, palju tänu! Seal on fotograaf... Täna, adjöö, adjöö...“

Tulid reporterid „Times'ist“, „Sun'ist“, „Herold'ist“ ja paljudest teistest lehtedest. Mrs. A. E. jäi koju ja istus pikas kleidis ja kokkukasvanud silmakulmudega seal ning laskis end intervjuitada, peale seda kui mina olin rääkinud. Ta oli vaimustatud; juba oma laulusest saadik polnud ta näinud niipalju ajakirjanikke oma majas, tol korral oli terve ta väike Ziegfield-toake neid täis olnud... Ja, see oli olnud ta elu suur tund, kui ta pressile võis jutustada, et kavatseb abielluda rikka A. E-ga. Ma sain temalt suurepärase smaragdkaevõru. Ta ei suuda endale ette kujutada, et nad kunagi saaksid veel nii šiki guvernandi, nagu olen seda mina!

Uus asjalikkus ei näi siiski olevat tunginud Ameerikasse. Igatahes olid „intervjuud“, mis minuga peeti ja järgmisel päeval lehes ilmusid, kõike muud kui asjalikud. „Daily News“ kaastõuline kirjutas, ma olevat üllast aadlisoost ja mu sinist verd võivat näha juba välispidiselt. See peituvat esmajoones mu silmakulmes ja kleitides, mida kannan, ja näilikult ei paista enam silma kuu aja möödudes, et Ameerika on demokraatiline maa. Ta ennustas, siis kubiseb kõikjal veretuist, elegantseist, dekadentseist shoppirlidest ja stenotüüpistest. Sinine olevat mu lemmikvärv ja mu pruutkleit olevat kahvatusinine. Olevat avalik saladus, kellega ma abielluvat. Ned Thornton, talendika noore reklaamimehe nimi olevat järjekindlalt ühenduses minu omaga. Ma olevat saanud kena summakese oma töö eest, esmalt viiskümmentuhat. Ja siis oli seal terve rida pilte lihipihalistest empirekleitidest rüüside ja voltidega. „Kleidid, mis preili Plahnile meeldivad“, „uus stiil“...

Ned on vaimustatud. Ta on nüüd jahiretkel, et otsida mulle väikse linnakorteri. Ma olen saanud rohkem tasuta reklaami, kui ta seda võimalikuks pidas. A. E. ei sõlmi enam kunagi lepinguid teistega kui vaid temaga.

Mind oli kutsutud paljudele lunchidele ja dinnersidele, kõik Nedi mamma sõbratarid kiskusid mu pärast. Ameeriklannad on ja jäävad armastusväärseks ja võluvaiks. Kolm neist ilmusid eile kokkukasvanud silmakulmudega lõunale, nad tegid seda vist tähelepanust minu vastu.

Mitmed suured firmad on minu poole pöördunud, nii et mul pole raskesti leida uut tööd. Member Bros' korsetivabrik saatis oma reklaamšefi minu juure, et minult küsida, kas ma tahaksin end lasta pildistada nende korsettides ja aluspesus!

Ja ma olin ärilisel konverentsil Lacy ja Ko. juures. Nad tahavad avada uue osakonna Pariisi modellidele, mida mina peaksin juhatama, kuigi vaid nime järele. Nad soovivad vaid, et ma seal ilal oma tualetides ümber pühin, 50 dollari eest päevas, ja end näitan...

Ned aga ütleb, ma saan kindlasti veel parema pakkumise A. E. Shillingilt, ja siis on loomulikult mõistlikum, kui ma selle vastu võtan.

„Järgmine aste on, et saad ettepaneku filmimiseks,“ ütles Ned. „Kas sa pole ikka veel tänulik mulle?“

Ja, kõigea arvastes olen talle tõesti tänulik. Sest rattad mu ümber ju käivad, ehkki mitte euroopalikus tempos...

Ma teenin vähemalt kümmetuhat dollarit oma reklaamiga.

Aga ma pean ka Nedile varsti vastust andma. Vahva, ettevõtlik Ned! Kümnetuhat dollarit — see on ka norra mõistete järele varandus. — Kas Bredo mu järele ka puudust tunneb?

Armas Constanze!

„Kui sõitsid Ameerikasse, mõtlesin sellele küll, et libised mu käest. Libised käest — vaatamata meie ühiseile ilusaile aastaile siin kodumaal. Võib-olla, nii ma mõtlesin, et see juhtub.“

Lugesin su kirju su emale ja konstateerisin, et mul on õigus — sa libised minult käest. „Kui ma homme alustaksin teekonda Ameerikasse, olen viimastel kuudel mõelnud kaksikümend korda päevas, võiks kõik olla nagu ennem“. Kuid ma ootasin. Ma pidasin sinu suhtes õigeks oodata.

Ja nüüd on see siis hilja.

„Constanze Plahn, tuntud norra arheoloogi tütar, paneb neil päevil terve New Yorgi pea peale, lugesin ühest saksa lehest. Siinsed lehed ei toonud seda märgat ära arvatavasti sinu isa ja onu Peetri pärast.“

„Ilusa rahasumma eest seisis ta modelliks suure moefirma A. E. Shillingi uusimale plakaatidele, ja ta figureerib väheses riietuses pikantseis olukordis terves New Yorgis. Mis kõik ei tehta raha pärast! Noore daami nime ühendatakse muide smartse reklaamagendi omaga, kes lansseerib noid plakaate...“

Ma lugesin neid ridu ikka ja jälle ja katsusin mõista, mis need tähendavad mulle ja Sulle. Kondisin kaua ringi voolavas vihmasajus ja mõtisklesin selle üle. Ja on vaid üks seletus:..

Toda Constanze Plahni, kellest räägivad ajalehemärked, ei tunne ma üldse. Et Sinuga toimub seal muutus, selleks olin ette valmistatud, kuid kõigel on piirid. Et Sa lasksid end mõjutada, teha ameerikalist „karjääri“, et võisid end müüa paari näruse dollari eest, see on mulle

FILM JA ELU "melleolu lehekülge"

Romantiline loeng

KAS SEE ON Kohmuse riimiridu

kurioosum...

Libe kõnnitee!

Igapäevased lood

Vändras põllumajanduseltsi saalis korraldati põllumajanduslik loeng, kus kustus elekter. Kuna petrooli ja küünlaid pole saadud, peeti loeng kuuvalguse erakorralise valguse mõjul eriti õnnestus.

Ajalehest.

Kõneleja kantslist kiitis põllumajanduse tarvet, sellega kui vaja liitis üleschitatud arved.

Aga äkki lambivalgus nagu inimelu kustus — Liiga vara õhualgus üle kuulajate mustus.

Ei saand küünalt, ei petrooli — oldi üpris õnnestunud. Pimedus ei anna kooli, selles inimlaps on rumal.

Kuid siis kuu end pilve takka täies säras ette viskas, kuulajale paistma hakkas nagu vilgeks vööbat diskus.

Läks romantiliseks ruttu mõni seal, ju kes teab seda... suu vast ajas põllust juttu, hing kuid ihkas armastada.

Küll on aga ütlemised

EGA EMA SEDA TEA.

Isa: „Jukukene, täna said sa omale äikese venna.“
Juku: Ah kui tore. Kohe lähen ma ja teatan seda ka emale.“

NELJA KROONINE KAHETSUS.

— Teie olete visanud oma mehele supikausi vastu pead! Kas te ei kahetse ka nüüd seda?
— Oh, väga. Kauss maksis ju neli krooni.

MAAMEES KINNITUSSELTSIS.

Kinnituseltsi astub sisse talumees. „Kas siin on kinnituselts?“ küsib. „On,“ vastab ametnik. „Mida soovite kinnitada?“ „Tahan pisut kõhtu kinnitada.“

SELLEKS TA POLE VABA.

— Kas olete vaba, autojuht?
— Vaba küll. Kuhu ma tohin teid sõidutada, armuline preili?
— Perekonnaseisuaametisse.
— Vabandust preili, nii vaba ma küll ei ole.

... kui hangeldaja hangeldajaga hangeldab.

... kui „siidivenna“ vend on üleni siidis.

... kui korvipunuja sai tütarlapselt „korvi“.

... kui tagaajajat aetakse taga.

... kui seikleja seikleb seiklejaga.

... kui elumees elab mehe elu.

... kui pesukoda laseb koda pesta.

... kui onupojast saab poja onu.

... kui helgiheitja kettaheitjaga helki heidab.

... kui nahkhiirelt saab hiire nahka.

... kui arveraamatusse kantakse raamatu arve.

... kui napsivend teeb vennale napsi.

... kui külätädi viib tädi külla.

... kui arvustaja arvukalt arvustajat arvustab.

... kui leerivend venda leeritab.

SEE ON VIISAKUSE TIPP, KUI...

... auto annab teed jalakäijale.

... abielumees kohtleb õrnalt oma naist.

... poliitikamees oma vastasparteilast kiidab.

... sõber ulatab sulle tänades võlasumma ega soovi sind kõrtsi vedada.

... riigiametnik kohtleb kodanikku nagu ülemust.

... minister tunneb oma vaest venda ja ulatab talle vennalikult käe.

... daam ütleb ära kohvikusseminemise hääraga ja soovib kinopiletit ise maksta.

Järjekordselt sulepää võtan ma, sest libe jää see on, mille praegu sõna, seitungid se'st täis ka nõnda, et ei oleks enam mõtet keerutada toda võtet, aga siiski veidi nendin, teile omi mõtteid rendin. Tõesti juhtunud lugu pihin, kirjutan ja riimi rihin.

Tehes oma hommikust jalutuskäiku, et pääst peletada halva unenäo maiku, kõnnin südalinna tänavat piki, litsudes hästi majaseina ligi. Vektorudes sulanud lund nõrgub, taamal üks voorimehe hobune tõrgub, lähedal keegi tarvitab luuda, üritades kogu kõnniteed lumest puhtaks muuta. Jutustan edasi samal teemal, — mõningad sammud luuamehest eemal libiseb aga kõnniteel uue „kamassi“ konts ja uskuge või mitte, ma kukun selili prants! Tõusen üles ja lumest end pühin ning vihasena kojamehele ligi rühin. Kurjustavana astun luuamehe man ja jõuliselt, ametlikult kätan: „Palun, ma ei näe siin ühtki liiva-kübet ja ometi on teie kõn-

nitee kohutavalt libe!“ Kojamees jõllitab, vuntse auväärsed silub ja siis altkulmu minu poole piilub. Kisub siis oma silmad imelikult kinni ja pärib totralt: „Mis'e?“ Jätšin tegevuspaigale tolle totra selli ning üht kooti järelvedades katsusin omi liikmeid helli.

Tagasiteel leidsin eest sama korratu kõnnitee, kus ei olnud midagi peale külmutud vee. Sain teha paar vaaruvat sammu ning leidsin, et laman kõnniteel juba ammu. Otsustasin proovida, et kas suudan veel tõusta, kui näen enda ees sama luuamehe lõusta. Mees laseb kuuldavale oma jõulise naeru, nagu peksaks mõni kalamees vastu vett paadi aeru.

Säärased juhtumised on lavastatud õige mitu, ka haiglases täidetud toad võivad tõendada minu ridu. Leian, et sääraseid tänavliuvälju on viimasel ajal pealinnas levinud õige palju.

Kodanik Kohmus.

See meeldiks kindlasti paljudele Autasu laisema'e koolipoisile

Kalifornia koolinoorusele tulevad head päevad. Üks miljonär on määranud 50.000 dollarilise summa stipendiumiks, millest igal aastal makstakse välja Bilsby-kooli vallatuimale õpilasele suur summa. Õpilased ise peavad salajasel koosolekul valima vallatuimma ja talle pidulikult rahasumma üle andma. Veider ameeriklane oli ise omal ajal selle all kannatanud, et ta oli kooli kõige vallatuim ja laisem õpilane. Ta tahab sellepärast kergendada oma järeltulijate põlve. Kuna koolivalitsus ega juhatus ei ole astunud samme selle kummalise stipendiumi vastu, on selge, et mainitud koolis leiab aset üsna kahlasel väärtusega võistlus õpilaste keskel.

Vaene, kuid aus

— Ah nii, teie siis soovite minult vekslile žiropealkirja saada? Aga, kui Teie homme ära surete? —

— Palun mu härra, mina olen vaene, kuid alati aus inimene. —

Kui juuksetööstused tõstavad hindu

— Peremees, sel härral on juuksed nii ära lakutud, et neid ei saa kuidagi lõigta. —

— On olemas lihtne abinõu. Palun näidake talle meie uut hinnakirjal —

Pimedad omavahel

Kule, ma tahass sulle midagist nelja silma all rääkida

AJALEHEST

— Keegi tegelane mõnits oma kõnes, et naine, kellel on värvitud küüned, ei tohi veiseid lüpsata... Teab, mis sellest siis on?

— Noh, üks värvib piima roosaks, mis muud.

— Narvas olevat keegi majaomanik tõstnud seepärast korteriüüri, et ta palganud oma majale õöseks valvuri-õhvahi.

— Kartlik mehike see majaomanik. Kardab, et üürilised külmaga ta kuurid ja muu puuvara õösel tuppa tassivad ja ära põletavad.

Igatüks ostab enda
mööbli
Uus tän. 5
Soom'e ärist

Teen igasuguseid
karusnahatöid
kiir sti ja korralikult.
MÜÜgil odavad muhvid.
Saali (end. Pouvilja) 4—12.

Lugupeetud daamid!

Olen oma naisüliriete rätsepatööstuse Lembitu tän. 14—2, üle viiud Niguliste t. 7—3. Valmistan elegantseid kostüüme, mantleid ja kasukaid. Tel. 470-04. Austusega

naisrätsepmeister
M. SALM.

OLEVI TANTSUSAALID

väärivad küllastamist.

Keemiline puhastus „UUENDUS“

Tartu mnt. 17.
Puhastab ja pressib ülikondi, mantleid ja kleite.
Vanade kaabude puhastamine.

Odavaid moodsate tantsude tunde

annab vilunud, kauaegse praktikaga õpetaja. Vana- ja teptants.
Kaupmehe 16—1.

Lugupeetud daamid!

Püüvamad elektrilokid parimate õlidega ja erivedelikuga blond juustele tehakse vilunud tööjõudude poolt ainult Pikk tän. 41. Daamide salongis. Telefon 442-84.

Austusega omanik.

Kuulutusi meie lehes jälgitakse suure huviga.

Jäävälja luigelaul

Vöistlustöö nr. 11
utor - Valdo Veere

Mälestus sealt, kus pauguvad kahurid

K arm ajaämblük on kudunud mu juustesse tihedalt hõbelõngu, kuid mu mälestusveskisse on jäänud kireadav mälestusiva, mida ei ole kustutanud aastate ruttav soost. Ja nüüd, mil päike mängleb tuisanud hangedel, ma tunnen, kuis nukrusepoogen mängib mu hinge viiulil.

Üle tosina aasta tagasi elasin noorena ja tegevusjänukena Viiburis, seal, kus praegu mürisevad kahurid ja värisevad inimelud. Minu — veidi üle kahekümne-aastase elumõtteks oli tol ajal sport. Mängisin kohalikus noorte jääpallimeeskonnas, kes tänu meeskonna vanemale, Viiburi parima mängija Sulo Haihto juhtimisele oli jõudnud linna meistervõistluste finaalinii.

Otsustava võistluse eelõhtul tuli mu ellu esimene tüdruk. Sulo Haihto õde, saabudes Helsingist, et näha meie heitlust. Sulo külastas mind koos temaga ja tõi kurva uudise, et meeskonna edurivijuhht Toivo Salminen oli haigestunud ja minu ülesandeks jäi homme juhtida ja tiivistada edurivi võidujänu.

Ma ei mõelnud sel õhtul palju eelolevale võistlusele, vaid blondile tüdrukule, kelle heledate silmade sära ja laulvalt kõlav hääli oli äratanud sellised tunded, millele varem pole osanud mõeldagi.

Ja mu viimane võistlus — mu luigelaul jääväljakule ja pantsidele oli kaunis. Mõlemad meeskonnad mängisid täiele pangale — võidule. Vastameeskond vastas meie nooruslikult tormavatele rünnakutele kaine ja teadliku mänguga. Nii rullus võistlus publiku rõkkavate ergutuste saatel. Veerand tundi enne lõppu olime kaotusseisus kahe väravaga. Siis tuli mulle meelde tüdruk tribüünil, valges mütsis. Ja mõeldes viivuks sellele, ma kasvain üle oma tavaliste võimete, nagu iga õige sportlane suudab võibolla kord elus.

Olin tormanud nagu hullumeelne mööda väljakut ja saavutanud hoolima-

ta vastaskaitse pingutustest, viigi, nii ütlesid pärast võistluskaaslased. Paar minutit enne lõppu viisin kiire sõiduga väikese punase palli vastase värava alla, jätsin seljataha mõlemad kaitsjad ja tegin võiduvärava. Olime võitnud.

„Ainult Sina töid meile linna meistri-tiitli.“ ütles Sulo riietusruumis ja ta kõrval oli säravana Kyllikki, ta õde, ning võistluskaaslased, näod täis sportlaste muretet rõõmu.

Jõudsin vaevu siis rääkida, sest mu jõud oli jäänud pidevast heitlusest libedale jääväljale.

Õhtul järgnes võidu pühitsemine kohalikul tagasihoidlikul ballil. Särasin minagi blond kaunitar kõrval ja meid riivasid kadepid pilgud. Valus on mõelda neile ilusatele tundidele, valus on mõelda neile sõnadele, mida noorena üteldakse ainult ühele mõeldes.

Need on kaunimateks lauludeks, mida iialgi ei kirjutata, kuid need on jäänud mu kivitudud südamesse.

Voorimehe saanis tugevalt surutuna üksteise vastu alustasime ballit sõitu, et viia koju mu ootamatut tuttavat, Kyllikkit. Linn säras tules ja mulle tundus, nagu laulaks igalüks meile midagi saateks. Tee viis mäest alla. Kuidagi oli lahti läinud üks ohjajaru ja voorimees polnud suuteline pidurdama lõhkuma hakanud hobust.

Olin suutnud viia meeskonna võidule, kuid ei suutnud kaitsta inimest, kes mulle armsaim. Kurvel paiskus saan ümber ja me lendasime sellest.

Ärkasin haiglas, mu voodi kõrval oli Sulo.

„Kus on Kyllikki?“ oli mu esimene lause.

„Suri teel haiglasse.“

Jätsin igaveseks jäävälja ja lahkusin peatselt Soomest. Sõitsin meredel ja hulkusin mööda võõraid maid. Nüüd kodumaal vaikselt metsadekurus mõtlen noorusele ja mu esimesele tutvusele — Kyllikkile.

K äimas oli Vabadussõja ägedamad lahingud. Mina, nagu teisedki koolipoisid, olin kaitseks isamaale, võideldes rind-rinna kõrval koos vanade veteranidega. Olin omandanud all-ohvitseri auharaadi.

Ühes verises lahingus sain haavata. Meie meeste käsi kippus käima halvasti. Abi ei saanud kutsuda, sest iga meest oli tarvis. Võtsin siis kohustuse endale.

Verest tühjaks joosnuna ja kurnatuna jõudsin meie ajutisse staapi, mis asus V. jaamast 3 km kaugusel metsatalus.

Hingeldades ja jalgu järele vedades taarusin kapteni juure.

„Härra kapten, vasak tiib vajab abi!“

Edasi ma ei suutnud... Tundsin, kuidas mind valdas ääretu nõrkus, vajusin pikali...

„Isa, see mees hakkab surema!“ kuulsin hüüvat kedagi pehme naisehäälega.

Segaselt avasin silmad. Ma polnud kunagi kuulnud nii sametise kõlaga häält. Nägin ühe enese kummarduvat noort, kohkunud, imeilusat nägu. Ta kahvatus näos helkisid hõberohelised silmad kui heledaimad smaragdid... Kõik näis kui unenägu...

Siis kaotasin teadvuse...

Avasin silmad. Daam smaragdsilmadega oli siin. Pingutasin mõtteid — on see ehk viirastus? Kuid midagi ei muutunud.

Ta küsis mu tervise üle. Ah ja — nüüd alles meenus mulle, et sain haavata.

Jutt sobis me vahel varsti. Lea, nüü oli ta nimi, oli kapteni tütar. Ta oli tulnud vaatama oma isa ja nühes mind haavatuna minestuvat, hakanud mu eest hoolitsema. Ka jutustas ta, et meie väed üha taganevad ja meie staap on oma endisest asukohast palju läänepool.

Armusin esimesest hetkest. Ka Lea näis tundvat sümpaatiat mu vastu ja varsti olime suurend sõbraid. Unustasin kõik valud ja tõrked, kui nägin teda. Ta tõi minusse uut eluindu ja võitlustahet.

Sain terveks. Veelgi hoolitses ta minu, nagu hea ema poja eest. Tundsin, et olen ainuüksi temaga seotud. Vaid temale kuulus veel mu elu, mu noorus.

Vaenlane tungis ägedalt peale. Isa rangelt soovil nõustus Lea lahkurva staabist. Kapten palus mind saata tema tütar K. tallu, kus oli võimalik saada küüdimest. Hõiskasin otse õnnest, et võisin teda ära saata hädaohutusse tagalasse.

Tunni pärast asusime teele. Ruttasime väikides — kumbki oma mõtetega. Igalt poolt kostis müra, mis kummitas, vahel sekka heledat kumumist. Tundsin, kuidas Lea värises. Haarasin ta süle ja ruttasin läbi padriku oma kalli kandamiga, et aga jõuda rütem sihile.

„Seista!“ mürises äkki mitmest kōrist. Kohkudes lasksin Lea libiseda sülest. Hallid varjud jooksid meie poole...

„Ära süü!“ hüüdsin kui meeletu ja käsikäes pistime jooksmas. Kuulid vingusid me ümber nagu telefonitradid mässava ja tormava tuule kaisutuses.

„Aadi!“ hüüdis Lea äkki ja viskus mu kaela. „Anname end vangi, olerve piiratud!“

Samal momendil tundsin äkki, kuidas ta käed lõdvenesid. Vaatasin talle hirmunult näkku, unustades hädaohu. Ta suunurgad tõmblesid viimases agoo-nias. Vaevalt kuuldavalt sosistas ta: „Ela hästi, Aadi — armastasin sind...“ Silmis pisarad, tundsin, kuidas minust haarati kinni ja rebiti armsamast. Karjusin nagu haavatud emaloom, kellelt rebitakse ta poeg...

Mind vangistati...

Juba järgmisel ööl põgenesin tagasi, tuues ise kaasa enamlastest vangi.

Ootasin surma. Mu elu oli tühi ja kurb. Ainult kättemaksuhimu hoidis mind ennast tapmast.

Mida verisem võitlus, seda julgem olin, kuid saatuse kiuste ei tabanud mind enam ükski kuul. Sõja lõppedes astusin reservi lipnikuna.

Kättemaksuvaim oli surnud nagu esimene tutvuski...

SUDAMESOOVE

Film ja Elu

LUGEJASKONNAS

SUDAMESOOVE lugejaskonnast avaldatakse „FILM JA ELU“ veergudel tasuta, kusjuures toimetusel on õigus südamesoovide sisus võtta ette parandusi või neid ebasobivusel hoopis välja jätta. Vastuseks saabunud kirju võib kätte saada Tallinnas, peakontorist, Tõnismägi 7-2, teisel korral kella 5-6-ni p. l. või Tartu kontorist, Tartu, Rüütli 16. Vastava arvu postmarkide saatmisel lähetame kirjad kuulutajale koju.

Igale südamesoovile, mis saadetakse avaldamiseks meie lehe vastavas eriosas, lisatagu juure kahe viitaase „Film ja Elu“ soodustus-sedelid.

PREILI AILI, K. V. NÖMMELT. Foto Nelson Eddyist saabus toimetusse. Palun tulge järele. Kätte võite saada õhtupoolikul kl. 5-8 Tõnismägi 7-2.

TOIMETUS

SILMAD SHIA, kaunimad tütrede aastais 17-21. Teiega soovivad tutvust kolm pikemakasvulist Tallinna noormeest. Kirjad palun slt. „E. 20“ „V. 19“, „H. 18“.

TÜTARLAPSED TALLINNAST! Noorem riigiametnik tutvuks teiega, et leida kino- ja teatrikaaslast. Kirjad slt. „Jesse James“.

KABAREETANTSIA soovib leida partnerit. Vanus 18-20 a., pikkus 160-170 sm. Teat. palun saata ühes fotoga. Mittesobivuse korral tagastan ausalt. Tartu ms. „Fredy“.

AHOI! Siin kolm rõõmsameelset poisslast ootavad tütarlastelt kirju. Kirjad pal. slt. „Ahto“, „Kõu“, „Pikker“ Tallinn.

ÜKSIK NOORMEES, pikakasvuline, soovib tütarlastega üle Eesti kirjavahetust. Kirjad slt. Tallinn, „Tommy 18“.

KODUMAA NOORMEHED! Kas leiduks teist keegi, kes sooviks alustada sulesõda sõstrasilmalise pealinna tütarlapsiga. Kirjad slt. Tallinn, mgs. „Kindlasti sobime“.

TÄHELEPANU! Siin kolm noort preilit soovivad tutvussõda vastavate lõbusate noormeestega. Kirjad slt. „Moonika 20“, „Ellen 17“, „Hele 18“.

HALLO NOORMEHED ÜLE EESTI! Teiega soovib sulesõda noor tütarlaps. Kirjad palun saata slt. „Lemmik“, Tallinn.

NOORMEES — kui oled aastais 17-18 ja tahad minna eeloleval suvel matkama läänerannikule, sülesta varem matkanud noormehele, kes otsib endale matkakaaslast. Lasva p.-ag. Noodas p.-k. 3 Hanno Melisk.

HALLO NOORMEHED TALLINNAST! Teiega soovivad tutvust-kirjavahetust kaks lõbusat tütarlast. Kirjad pal. slt. Tallinna „Ootus“, „Lootus“.

HALLO HÄRRAD! Siin haritud, meeldiv neiu naituks meeled. Aadr. Paide, ajalehekiosk „Mignon“.

ON KEEGI TEIE, LUGEJATE, seast, kes sooviks leida endale head, arusaajat tuttavat, palun kirjutada Tartu, Henningi platsi kioski märgusõna „Juusy Y“ all.

ÜKSIK MAANEIU soovib tutvuda sümpaatsete härradega aastais 30-40. Meeldivusel abielu. Kirjad palun Tapa postkontorisse Salme Kaasiku nimele.

KAKS TÜTARLAST PÄRNUST, soovivad kirjavahetust noormeestega üle Eesti. Kirjad palume saata Pärnu postkontori nõudmiseni Aino Lai-de. Tiiu Kaar.

NEIUD ÜLE KAUNI KODUMAA! Siin temperamentne pealinna noormees soovib tutvust-kirjavahetust kaunitaridega. Kirjad „Okei“, Koidu 68-a-1, Tallinn.

BLONDID TÜTARLAPSED, kui sarnanete mõnele filmitähele või omate silmapaistva välimuse, siis kirjutage „MB“, Isikutunnistuse nr. 742505 ettenäitajale Tallinna jaama postkontorisse.

MARE — TÜTARLAPS NÖMMELT, tutvuks meel-sasti üleajateenijatega (soovitav pikemat kasvu). Kirj. slt. „Mare Nõmmelt“.

TAAMALT KOSTAB ÖRN MELOODIA, igatsev ja unistust manav, tekitab minugi hinges suuri, äraseletamatuid tundeid. Tule sinagi, mu Arm, nagu see örn paeluv helind. Sl. Tartu, ms. „Mickey“.

HALLO NOORMEHED ÜLE EESTI! Siin satään elurõõmus tütarlaps soovib tutvuda noormeestega aastais 20-25. Kirjad Tallinna slt. „Kevad“.

TÜTARLAPSED! Kas leidub teie hulgast kedagi, kes tahaks olla kaaslasteks reisil Armastusmaale, ilusale sinavale Önnemere kaldale. Teatage endast slt. Tartu ms. „Lõbusad poisid“.

ANDALE TALLINNAST! Jah, kuuke, ilus on kuulata su sosinaid, tasaseid ja õrnu. Kuid miks ei tea sa temast rohkem, vaid nime — Anda! Kuuke, mine ja leia ta uuesti, ning too seda, mida vajan. „Villi 20“.

HALLO! PIKK NOORMEES tutvuks tütarlaps-ga. Kirj. slt. „Blond 21“.

HALLO! Tütarlapsed üle Eesti, palun sülestage Narva noormehele. Kirjad 3. Uusküla 3-7, Narva, A. N.

VAJATAKSE NOORMEEST-džentilemeni pikomaks ajaks südamekambri uksehoidja kohale. Teateid saab Tartust, Henningi pl. kiosk „Hõnelulu“.

TALVEÖÖ UNISTUSHÜÜD!

Mõttes ülistan ma Sind Oh neid, lohuta kirjas mind, hüüab „õitsvas nooruses“ Lõuna-Eesti noormees. Kirjad Valga, Tartu mnt. kiosk „Õitsev noorus“.

PEALINNA NOORMEHED, kes teist sülestaks kahele elurõõmsale tütarlapsale, kes on huvitatud kinost ja tantsust. Kirjad „Film ja Elu“ toimetusse märgusõna „Rumba 16“ ja „Swing 16“ all.

Regina

- KÖLNIVESI
- LÖHNAÕLI
- KREEM
- PUUDER

elegantsele naisele

A/S. Prov. Jülius Lill

KENA JA VALLATU „azunghkuninganna Jane“ soovib endale sõbraks huvitavat, saledat ja ilusate satään juustega „Tarzanit“. Kirjad slt. „Jane“.

VORMIKANDJAD TÜTARLAPSED! Siin kaks lõbusat noormeest tutvuskid Teiega igavate õhtute peletamiseks. Kirjad palume slt. „John“, „Tom“.

TÜTARLAPSED PEALINNAST. Teiega soovivad sulesõda kaks noormeest pealinnast. Kirjad pal. saata Nõmme, Sõbra 46 „Arvo 18“ ja „Arno 17“.

NOORMEHED ÜLE MAA! Siin kaks noort temperamentset inglise päritoluga tütarlast, kes soovivad tutvust-kirjavahetust noormeestega. Kirjad „Film ja Elu“ Tallinna esindusse mrg. „Joan“ ja „Jean“ all.

„Film ja Elu“

Soodustussedel

nr. 3 — 7. märts 1940.

HELI-O
Läti suurfilm
**„KALURI
POEG“**
«Uus Eesti» kirjutab:
Seda filmi võib teist
kordki vaadata.
5, 7, 9 2, 4, 6, 8 10

**GLORIA
PALACE**
Ettevalmistusel:
Benjamino Gigli
oma suures
muusikafilmis
**„LAULEV
NARR“**

MODERN
Michel Morgan
ja
Jean Gabin
filmis täis põnevust ja
erutavaid elamusi
Korallisaar

**KINO
BI-BA-BO**
Viru 11.
Esiatenduseks naljarahke
loomulikes värves suur-
film
**TEEKOND
KUULSUSELE**
Peaosis DON AMECHE,
ALICE FAYE ja koomik
BUSTER KEATON
Huvitav lisaeeskava

ARS
Esiatenduseks käesoleva
aasta melodiarikkaim,
sisukas romant. draama!
**„Saatus
kohtamise
teel“**
Peaosis kuulus tantsijate
paar Fred Astaire ja Gin-
ger Rogers.

DIANA
Kopli t. 8.
Juno Ssemovski ja Elisa-
beth Barschevska poola
uusimas suurfilmis
„VÄLJATÕUGATU“
Elu suure hirmu kannatuse t ja armastusest
Kusslan ja Ludmilla. Filmitud samanimelise
nooemi järgi. Peaosis Nõuk.-Vene näitlejad.

ORION
Paldiski m. 25
Film «õigile, kes olid veel noored!»
TOM SAWYER'i juhtumised
MARK TWAIN'i teo-e järgi suurfilm 100% loomu-
likes värves I Merelahingufilm **Mäss La Santos**
Peaosis H. B. Warner, R. Cromwell, R. Duglas j. t.

SKANDIA
Viru t. 10.
Kauaaodatud e akorraline
kino-uu sündmus!
Suurfilm
Kadunud silmapiir
Peaosades: ROLAN, COLMAN, JANE WYATT

Juhtum „Sinirebase“ võõrasiemajas

Hirmul on suured silmad Kui murtakse kallimale truudust

Kui ratsur hüppas ringi vaadates hobuselt, teatas tornikell kaugemal kesköö viimast tundi. Pärast väsitavat ja pikka sõitu tolmusel maanteel oli tülinud ratsuril ainus soov — magada. Juba paar tundi tagasi, istudes ebamugavaks muutunud hobuse-sadulas, mõtles ta „Sinirebase“ võõrastemaja voodile.

Ta oli ka varem ööbinud „Sinirebase“ võõrastemajas ja tunnud piina ebamugavas voodis ja läila maitsega rummi juures, kuid praegu, surmani väsinult, tundus temal selle asutuse voodi ja rumm parimana, mida üldse võib soovida.

Hobusel päitsetest kinni hoides astus ratsur võõrastemaja ainukese tulukese poole, mis rippus ukse kohal, heites ähmast valgust paar jalga kõrgemal rippuvale sildele, kust varem võis lugeda võõrastemaja nime. Nüüd aga roostetanuna ja ei tea kelle poolt mõlki visatuna oli see säilitanud ainult üksikud tähed.

Ümbruskonna rahvas teadis rääkida, et palju aastaid tagasi olevat „Sinirebase“ võõrastemajas üks neiu tapnud armukadedusest oma peigmehe, kuna see olevat talle truudust murdnud. Sellest ajast peale kummitavat võõrastemaja ülemisel korral.

Viibides esimest ööd selles võõrastemajas, nägi ratsur unenägu valges rõivastuses neiust, kes ahastava näoga vaatles oma käes olevat verist pussi. Ratsurile meenus see unenägu peensusteni.

Hobust sidudes ja tugevasti koputades võõrastemaja uksele, kuulis ta võõrastemajapidaja kobistamise asemel eemalt maanteelt lähenevat hobuse kabjaplaginat. Tundes huvi saabuva ratsuri vastu, katkestas Roger Finlay koputamise ja asus ootama saabujat.

Roger Finlay, elu parimais aastais, tugeva kehaehitusega kena noormees oli pärit kakskümmendkaheksa miili „Sinirebase“ võõrastemaja põhja pool asetsevast Finlayde mõisast.

Möödunud nädalal sõbra pulmas Marjata tantsides silmas Roger linnast tulnud külaliste hulgas daami, kes oma leegitsevate pilkudega röövis tema tasakaaluka rahu ja tegi temast oma orja. Hiljem kuulis Roger, et daam on Londoni suurima teatri parimaid jõude. Sellest võlutuna lõbusus Roger terve öhtu näitlejatariga, ning ei pannud tähelegi, kuidas vangutati päid rääkides Marjata ja Rogeri lähematest pulmadest.

Nüüd linnast näitlejatariga kohtumast tules sai Roger aru, et ta on mõtlematult käitunud ja on suur süüdlane, kuid vaevalt see midagi muudaks, sest Marjata juba ei andestaks.

Peagu üheaegselt võõrastemaja ukse avamisega hüppas juure sõitnud ratsur hobuselt ja lähemalt silmitsedes tundis Roger kerget peapööratust, sest tulija ei olnud keegi muu kui Marjata.

„Lubate ehk minule ja minu hobusele öömaja?“ pöördus Marjata kohe võõrastemajapidaja poole, tähelepanemata Rogerit.

„Noorhärja soovib vist sama?“ küsis võõrastemajapidaja Rogerilt häälega, mis tuletas meele öökulli hõikamist. Kui Roger tema nägu, kongus nina ja suuri silmi vaatas, võis ta teda ehtsaks öökulliks pidada.

„Ja muidugi,“ vastas Roger, pöördudes samal ajal Marjata poole, kuna talle tundus, nagu oleks neiu teda vargsi vaadanud.

Võõrastemajapidaja ja Marjata ees, astusid nad mööda nagisevat treppi üles teisele korrale, kus ta sai kõrvuti toa Marjataga.

Üksi tuppa jäädes kuulatas Roger, kuni võõrastemajapidaja oli oma toimingutega lõpuni jõudnud. Kui majja laskus täielik vaikus, otsustas Roger minna Marjata juure andestust paluma.

Kindlasti ei oodanud Marjata seda, ja see paneks teda Rogeri suhtes teisiti mõtlema, sest Roger ütles alati, et mida tema ette võtvat, seda viivat ta ka läbi ilma kõhklemata. Nüüd aga kahetses Roger.

Viimasel silmapilgul otsustas Roger teisiti ja ei läinud enam hilise aja tõttu Marjatat tülitama. Ta vabastas end üleliigsest riietusest ja heitis voodisse.

„Ei tea, kas Marjata on teadlik tänasest kohtumisest näitlejatariga?“ mõtles Roger, tundes üha suuremaks muutuvat hinge-
piina.

Kuuldes koridoris põrandalauade naksust, meenus Rogerile tahtmatult esimene öö „Sinirebase“ võõrastemajas, kus ta nägi unes valges riides neidu, terariis-
taga käes. Neiu tapnud oma kallima, nii rääkis ümbruskonna rahvas, kuna peig ole-
vat truudust murdnud. Kas ei olnud tema samas truudusetuse seisukorras?!

Marjata hiilib suurest vihast ja armukadedusest tuppa, kui Roger on magama jäänud ja...

Roger hakkas valjusti naerma, kuna sel-
line mõte tundus temale tõesti naeruväär-
sena. Siiski aga tõsines ta kohe, tundes
imelikku rahutust.

Kuu oli pilve tagant välja tulnud ja
joonistas koos kujutelmaga tontlike varje.
Nüüd aga kuulis Roger päris selgesti, kui-
das keegi avas ettevaatlikult ukse ja as-
tus koridori.

Teraselt kuulatades, kuid enam midagi
kuuldes, vajusid Rogeri silmalaud kinni ja
ta jäi magama.

Järsku sügavast unest ärgates tundus
Rogerile, nagu oleks teda keegi õlast rapu-
tanud. Kedagi mitte silmates, püüdis ta
uuesti magada, kuid sellest ei tulnud mi-
dagi välja, kuna ta kuulis hiilivaid samme
koridoris.

Aeglane astumine, mille juures äraand-
jaks said nagisevad põrandalauad, peatus
lõpuks Rogeri toa ukse taga.

Roger, julge noormees, pidi tunnistama,
et tal on hirm — ta otsaesine kattus higi-
piiskadega.

Pikkamisi, mis tundus Rogerile otse pii-
nana, pöörati ukse käepidet ja vaevalt-
märgatava aeglusega liikati uks lahti.

Jõllitades üksisilmi ukse poole ja tundes,
kuidas higipiisad, ühinedes ojak, jooksid
ninale, nägi Roger kätt, mis asetses väli-
sel ukseingil. Hetk hiljem silmas ta tuli-
jat terves ulatuses. See oli valgeis rõivais.
Kui kuu langes tema näole, kivistus Roger.

„Marjata,“ tahtis Roger hüüda, kuid suu
oli kui tuhande lukuga suletud.

Mingi asi helkis Marjata paremas käes?

„Mu jumal, see ei või olla õigus... Mar-
jata ei teeks seda...“ Aga vaadates Mar-
jata nägu, põlesid otsekui vihast midu nii
ilusad ja rahulikud silmad, ja suu ümber
oli kalk joon. Sealt võis vaevalt loota ha-
lastust.

Ja nüüd — nüüd oli hilja, sest juba tõu-
sis Marjata käsi ja käes helkis...

„Roger, mis sul on!“ hüüdis Marjata ja
ulatas Rogerile klaasi vett, millel helkisid
päikese kuldsed kiired.

Roger jõi ahnete sõõmudega, ja kui
Marjata oli tal pühkinud otsaesise higist,
siis alles tuli ta täiele teadvusele.

„Kui sina Marjata teaksid, mida ma
unes nägin,“ oigas Roger ja vaatas Marja-
tat kui päästeinglit.

„Sa tegid hirmsat kisa, ja kui ma tulin
sind vaatama, siis vehkisid sa voodis kä-
tega ja karjusid vett, mida ma ka tõin,
sest arvasin, et sured midu janu kätte,“
ütles Marjata ja tegi katset ära minna, kuid
Roger haaras tal käest ja küsis: „Marjata,
kas sa andestad mulle?“

„Muidugi, kallim,“ naeratas Marjata.
„Ma teadsin, et sa saad hiljem aru oma mõ-
lematust käitumisest.“ **Helmut Siir.**

Sinu hing elab edasi...

Sind ei ole enam meie keskel — Anton Hansen TAMM-SAARE. Nüüd on Sinu seltsiliseks Meisakalnistu suursugune rahu ja vaikus. Püüdsid eluski liikuda vaikselt ja enda isikuga kellegi tähelepanu äratamata. Sinu eest rääkisid ja Sinu ideede eest võitlesid Sinu suurteosed.

Sinu füüsiline keha ei ole isegi enam, kuid hing Sinu eluõõ näol elab meie keskel ja õpetab meid Sinu vaimus elama.

Rahulikku puhkamist väsitava õõ järel!

— E. N. —

TARTU SUGEMEID

„Pallas“ —

nii paljude kunstnike pesakoht, on avanud oma ruumes üllatuslikult erakordse suurnäituse, kus välja on pandud üle Eesti kokku korjatud eesti kunstnike kunstiteosed.

Külalisi on käinud näitusel õige rohkesti ja kunstihoone seintel ilutsevad kunsti tippsaavutised on leidnud külastajate parima tunnustuse. Seda ütlevad kõik üksmeelselt. „Pallas“ näitab Tallinna kunstikoondisele enne suurt ja tõsist „lahingut“, mida võib ta ükski oma jõul saavutada kõigist paremaid kunstijungritest mahajäetuna. „Pallas“ näitab kujukalt, et ta oskab ka „tugevamate“ jõududeta läbi ajada ja ei vaja kärelikast ülemaalist koondumist ühe „õlgkübara“ alla.

Tšekia

oleme harjunud praegusel raskel silmapilgul saama mitmesugust nasvärki, nagu suhkurt, petrooli ja ei tea veel mida, mis inimesele on elus tarvilik. Tunneme ka igasuguseid sabu, nagu leiva-, suhkru-, puu-, turba- jne. sabu, kuid veesabu ja -tšekke meie pole veel näinud.

Tartus aga on mitmes linnaosas juhtunud selline lugu, et kange pakase tõttu paljud kodanikud pidanud janu kustutamiseks seisma veesabas! Ja ega siis igäiks ei pääsenudki veesappa, kuna eesõigus kuulus veevärgiga varustatud majaelanikele. Need, kes elasid n.-n. pumba- ja kaevumajades, pidid vaid omist „künadest“ jooma. vaatamata sellele, kas künad olid külmanud nagu magistraalidki või ei. Veejagajate linnahärrade poolt oli valjult keelatud teistel kõrvalistel isikutel ninatoppimine võrassa — „sakste“ veemoldi. Ega sellest ei hoolitud, kas naabrimaja elanik, kes ei omanud linna veevärki, kuid kannatas puhtavee puuduse all, sai kusagilt vett või ei. Peasi, et veevärgiga majade elanikud said õigeegset keelekastet.

ÜENÜ Tartu osakond

on avaldanud alanud majandusnädalaga kõigile Tartu kodanikele üleskute tulla nende ruumesse jälgima üenu-laste mitmepalgelist tegevust. Tartlased on üleskute ka väärikalt hinnanud, mida tõendavad igaõhtused uudishimulike hulgad üenu-laste kodu ruumes! Tartlane haarab alati sellisest võimalusest kinni, mida pakutakse tasuta.

Siinkohal ei ole tartlane eksinud. Ta näeb rahakotti kergitamata noorte mitmepalgelist tegevust — maletamist, võimlemist, tantsimist, laulmist, näitlemist ja palju muud lõbusat ja — särtsukat. Mida sa armas tartlane veel tahad näha tasuta!

Juubilar Juhani Kull'i

austati „Vanemuise“ teatrimajas. Kuulus André Birabeau 3-vaatuseline komöödia „Pesa“, juubilariga peos, leidis täissaafileit prima vastukaja, kusjuures juubilar hinnati publiku ja kolleegide poolt hulga kingituste, lillede ja palavate ning südamlike sõnade jagamise teel.

Et asi kõigiti hästi välja tuleks, siis oli korraldaval toimkond, mis koosnes peamiselt kolleegidest, teinud omalt poolt kõik, mis iganes võimalik oli.

Telegraafi- ja kirjateel oli saabunud hulga õnnitlusi üle maa ja puudust ei tundud ka kohapealseist õnnitlejast.

Peale õnnestunud juubeliendust siirduti valgesse saali kaetud laudade juurde, kus joodi, söödi, vesteldi ja tantsiti kuni varahommiku tundideni. — osavõtjaid oli rohkesti. Olgu see õhtu veelkord selgeks tõenduseks, et tartlased mõistavad kunstnikku austada ja hinnata vähemalt nende juubelpäevadelgi, ehkki viimaseid igal ühel vaid napilt üks kuni kaks võib elus ette tulla.

Peasi, et juubeliõhtu kassa ei tunneks rahakriisi! E—le.

Lõunanaaber väntab filmi

„Kaluri poja“ pealavastaja jutuaamine „Film ja Elule“

Möödunud pühapäeval toimus esietenduskinos „Helios“ Läti suurfilmi „Kaluri poeg“ esietendus. Sellest võttis osa ka nimetatud filmi pearežissöör Lapnieks, kes selleks puhuks oli Tallinna sõitnud.

Pealelõunal oli Läti saatkonnas kella viie-tee, kus meie lehe esindajal oli võimalus vestelda Läti külalisega naabermaa filmitööstuse, selle kavatsuste ja esimese suurfilmi „Kaluri poeg“ üle.

„Kaluri poja“ väntamine algas möödunud suvel, seletatakse meile, „ja kestis kolm kuud. Osi täidavad peamiselt Läti teatriniimesed, kuna tüübid on võetud tegelelike kalurite hulgast. Välismaadest esimesena saadeti film Leetu, kus see saavutas nimetamisväärsse menu. Peale Eesti saadetakse film Ameerikasse ja mõnesse Euroopa riiki.“

Eriti hindab Läti vabariigi valitsus suurelt seda osa, mis oma filmidel on riikliku propaganda seisukohalt.

Ligemal ajal tuleb väntamisele uus film, mille nimeks on „Möldri tütar“. See jääb siiski oma suuruse poolest maha „Kaluri pojast“. Järgmiseks suurfilmiks aga on laulu- ja muusikafilm „Melankoolsed valsid“, mille kallale asutakse töötama paari kuu pärast.

APOLLO — „Andy Hardy miljonär“ Mickey Rooney'ga, mis on teravmeelne ja huumoriküllane ja peaks meeldima rohkem kui „Andy Hardy armub“.

LAINA — Poola kriminaalse sisuga suurfilm „Ristteel“ kuulsa karakternäitleja Junosha Stenpowsk'iga, kelle viimistletud ja rahulik mäng on võlunud kinopublikut 100%-liselt.

METROPOL — Põnevaim troopikafilm „Kautšuk“ Gustav Diessl'iga.

Lõikelilli, lillekorve,

leinapargi e'avatest ja kunstililledest soovitab lilleäri Dunkri tän. 5 Hinnad odavad!

Tartu kinod

CENTRAL — Menuka suurfilmi „Gunga Din'i“ järglasena linastub üllilõbus suurfilm „Marguerite 3“. Peaosis: Gusti Huber, Hans Holt ja Theo Lingen.

ATEEN — Ameerika filmitööstuse suurlavastus „Verevennad“ võõrlegiooni pingelisest elust. Peaosis: Gary Cooper, Ray Milland, Susan Harward j. t.

Esmaspäeval, 4. märtsil.

Olin lõõnud juba mitu päeva trahterites lamenti, kuni täna äkki leidsin, et mul pole taskus ühtki senti. Selle asemel aga leidsin, et mingis magusas hurmas oli minu seni luuletaja- anne viibinud varjusurmas. Vandusin kohe, et enam ei võta ennast niipea vihti, vaid soetan endale paberit, sulge ja tinti. — Nüüdsest peale tahan oma tunnete hõõguva malmi valada jõuliselt laulusalmi. On selge, et aegade tormises tuules võime kartmatult avaldada oma mõtteid luules. — Tahan hakata oma värssidega püüdma õnne sinilindu! Ihkan nagu iga teinegi kinniseid ümbrikke ja tuhandekrooniseid auhindu igasugustelt kapitalidelt ja fondidelt nagu neid saanud iga värssidenokitseja omajagu.

Nii ma istun praegu oma tolmuses ärklis, kuna ümber käela liibub krae färlis. Mu pilk, mis vaatab igatsevalt

kaugusse, on kartmatu ja julge ning lasen kiiresti üle paberi libiseda oma sulge. Esialgu vean küll paberile muidu kriitseldusi ja jooni, kuna pole veel õiget inspiratsiooni, aga usun, et varsti läheb kibedaks riimimiseks lahiti, ja siis pole enam hinge tagasi-tõmbamiseks mahti.

Parajasti aga, kui tahan alustada, kuulen ukseingi kriiksumist ja seljaga leebet naishääle piiksumist:

„Tere minu armas ja kallis Jaan! — Ah, kuid olen õnnelik, et sind jälle kaua aja järele näha saan.“

— See oli minu oma jumaldatud Laine — kõige kõrgemalt hinnatav ja hellamalt koheldav naine, kes on mulle nagu blondpäine ja veetlev muus, kelle nimi mul päevas kümneid kordi on suus.

Laine kirtsutas oma kombe kohalt nina.

„Sa ei rõõmustagi? — See olen ju mina!“

Need paar rida, mis olin kirjutanud, lendasid kiires korras ahju, kuigi ausalt öeldes, oli veidi kahju.

Laine enda ligi tõmbasin ja teda õrnalt embasin.

„Muidugi, kallis, on mul su tuleku üle hea meel! — Sa kahtled selles veel?“

Laine sõnas: „Kui olen sulle armas ja sa mind tõesti ei pelga, siis tõmba kiiresti palit selga. — Ütle oma viltsale katusekambrile adjöö! — Meid ootab täna mu sõbratari juures lõbus ja meelekas õö!“

Lasksin oma mõtted luulemaailmast jälle reaalsusse kanduda ja ma ei võinud teisiti — tuli soosiku ettepanekule alla vanduda.

Keerasin toakse lukku ja lasksin sõbratari juure end viia seda nukku.

Teisipäeval, 5. märtsil.

See, mis tahad, kas või kõiki tavaseid vägesid abiks palu. — No, on tõesti täna kohutav ja talumatu peavalu. — Laine sõbratar pühitses oma sünnipäeva eile, muidugi ei saanud jätta kutset üle andmata ka meile.

Seal oli koos lõbus kamp noori, kellele lisandus küll ka paar vanamoori, kuid need läksid juba õige varakult ära, nii et võis segamatult jätkuda meie mürgel ja kära.

Õigus! — Minust pidi saama ju luuletaja!

Kõik tarbed, mis selleks lähevad vajaja, on mul juba eilsest peale valmis, aga ma pole oma mõtteid veel ikka väljendanud laulusalmis.

Kolmapäeval, 6. märtsil.

Hurra! Täna valmis mu esimene värss! Kas kujutab keegi ette, kuidas täna on püsti mu kärss. Siin ta on:

KEVADEHÄÄLED.

Juba esimene kärbes piriseb ja mängib aknal „kula“, vett mööda rentsleid nrisib — on alanud suur sula.

Ju päike oma kiiri kallutab — ta leek on kuum ja vali, rõõm nüüd meid kõiki vallutab, sest kadunud on tali.

Nüüd selle suure lustiga meil kuumalt tuksub veri, Mann kõmbib metsas Kustiga — kõik on suur rõõmumeri.

Kas tunnete selles värvis suurt inspiratsiooni sõudu ja minu loova vaimu üliinimlikku jõudu? — Eks tu ka siin rõõmu nagu tuksuks pulsilöögist ranne ja pääseks kujukalt esile mu luuletajaanne.

Kartuses, et mu luuletajavõimeid ei usuta, tahtsin, et mu esimene looming näeks ka trükimusta. Puhta krae ja lipsu ette sidusin ning jooksusammul ühe kultuurajakirja toimetusse läksin. Aga oh neid pürgusarvikuid ja sõnne, mul polnud raasugi õnne. Toimetaja juubeldajate killast, silmitses mu laulu vähe ja lausus siis kategooriliselt:

„Minu ajakirjale see laul ei lähe!“

Andis mulle ühesõnaga korvi ja palus mind ennast see laul visata paberikorvi.

Nüüd on minus maad võtnud tusk. — Aga mul pole siiski kadunud tuleviku usk.

Pühendatud naisele ja kodule

Tuutuge end seest ja väijast

Spartalik iluravikuur kevadel

Vahema talve ja kevade vahel, nood lühikesed nädalad, kus ühe silmaga piilume juba koirohtu ja teisega imetleme uusi kevadväljapanekuid, on sobivaimaks ajaks korraldada enda juures suurt sise- ja välispuhastust. Need on marjateede, soolakuuride ja salatite päevad, sest iga inimeses peitub tung aimata järele loodust ning kord jälle näida uena ning värskena. Igatahes kuulub sellise noorendamiskuuri juure enam aega ja energiat kui seda jätkub töötavale naisele, seepärast tuleb talitada üärmiselt ratsionaalselt. Miks seepärast mitte kord katsetada „spartanädalaga“. Te imestate, kui kiirelt mõjub see teie tervisele nii vaimlises kui ka füüsilises mõttes. Päevad, mis on eriti pilvised, kus igaugu äpardused üldse ei taha kaduda, on eriti sobivad selliseks „spartanädalaks“.

Kava on üärmiselt lihtne. Te alustate ükskõik millisel esmaspäevahommikul ja viite oma kava suurima järjekindlusega laupäevani läbi. Karmimaks reegliks on see, et te igaugused kirjalikud, telefonilised ja suusõnalised kutsed eitavalt vastate ning loobute ka kõige meelitavamast kohtamisest ja bridžipartiist. Nüpea kui olete pealelõunal oma töö lõpetanud, on teil kuni magamaminekuni küllalt aega teha inventuuri omaenda isikus.

Moodne lai õhtukleit taftist, mis imehästi sobib elegantse suurballi raamistusse...

TUBANE KORD

Juba tubades jätkub küllalt tööd vana prahi ja tolmu koristamisega. On juba ammu nõuks võetud koristada laualaekaid ning nõelumata sukkade kuhi vajaks tõsiselt revideerimist. Esimene punkt meie spartalikus nädalas oleks nii-siis: vähemalt kolm edasilükatud asja korda seada. Igaüks teab juba isegi, millised on need kolm tähtsaimat. Kui see pole just sukakorv, siis on need fotod, mis mõeldud suvest veel albumisse kleepimata. Võib-olla on ka hulk kirju vastumata või maksmata arved korraldamata. Tehke iga päev selle nädala jooksul midagi väikest, ent hädavajalikku ning te

näete, kui ruttu teie südametunnistus rahuneb. Ärge aga unustage sellist korraldamist endale harjumuseks tegemast, siis ei vaja te järgmisel aastal „spartanädalat“ üldse enam.

VAIMUTOIT

Teine punkt kavas oleks: valige endale raamatukogust paar tõesti head raamatut, mis vääriksid lugemist. Üks neist võiks olla populaarteaduslik, käsitades mõnd üldhariduslikku ala, kuna teine võib olla huvitav romaan — näiteks uusim lõoknumber kirjastusturul, mida alati olete tahtnud lugeda, ent milleks teil pole olnud mahti. Parim on aga lugeda midagi sellist, mis aitaks kaasa teie isiku haridusliku taseme kõrgendamiseks. Hoiduge aga kauem lugemast kui kaks tundi, olgu raamat kui tahes pinev. Ka väline täpsus on meie uuele inimesele aina kasuks.

DIET

Siin tuleb rõhku panna mõistlikule dieedile. Ei mingeid ülaligseid näljakuure, vaid reeglipärane korralik ja kerge toit. Kui see mõnest kohast aitab liigseid rasvu maha võtta, seda parem. Mitte saladuse saavutamise pole aga siinjuures tähtis, vaid organismi täielik uuendamine. Hoiduge karmilt igaugustest vahesöökidest ka siis, kui need peaks koosnema vaid mõnest keeksisest. Majaperenaisena hoiduge söökide liigsest maitsemisest ja kannatage mõni aeg pigem „halva keetja“ kuulsust kui et te end liialt toidaksite. Parim dieet, mis end laseb iga päev vahetada ja millega isegi teised perekonnaliikmed võivad leppida, on järgmine:

1. **HOMMIKEINE.** 1—2 õuna, tass suhkruta piparmünditeed, õhake leivaviil veidikese võiga.
 2. **LÖUNAODE.** Klaas piima, sidrunilimonad ja õun.
 3. **LÖUNA.** Taldrikutäis puljongit, millesse segatud üks muna. Keedetud liha, palju juurvilja, puuvili.
 4. **PÄRASTLÖUNAL.** Klaas lahjat teed.
 5. **ÕHTUEINE.** Kaks viilu leiba vähese või ja liha ehk kohupiimaga. Salat. Kompott.
- Keelatud on kõik majoneesid, maitustused ja rasv. Samuti ei tohiks tarvitada tilkagi alkoholi. Parim on loobuda ka suitsetamisest.

Lihtne, kuid elegantne — see on tolle sportmantli hiiüdsõnaks. Suured pealeõmmeldud taskud on suured paraseks garnituuriks.

ILUDUSUNI

Kell kümme, kui võimalik siis isegi varem, lähete voodisse — magama. Mitte aga, et seal veel tunnikest lugeda. Pole sugugi ebausku, et uni enne keskööd on parim. Pärast nädalast korralikku und olete värskem kui tial enne ning igaugused kort-sukesed kaovad. Ka hiljem ei tohiks sellisest korralikust öörahuist nüpea loobuda. Väga hea oleks ka pikem jalutuskäik enne hommikeinet. See paneb vereringvoolu korralikult käima ning annab juure tööndu. Istuva-töö inimesed peaksid seda punkti eriti tähele panema ja ka kauamagajad võiksid tunnikese unest loovutada jalutamisele.

VÄLIMUSE UUENDAMINE

Iga päev peaks algama veerandtunnilise võimlemisega, mida tuleks sooritada lahtise akna ees. Võimlemisharjutuste valik jäägu igaühele vabaks. Kes suudab, võiks pärast võimlemist võtta väikese külma duši, tundelikele inimestele jätkub aga juba niske käsnaga hõõrumisest.

Välimuse uuendamise juure kuulub loomulikult ka tunniajaline iluravi. Pühendage iga pärastlõuna kas näo, käte, jalgade või keha ravile. Näiteks esmaspäev, kesknädalal ja reedel on pühendatud näoravile, kuna ülejäänud päevad kätele-jalgadele ning juustele.

Juuksetes saavad esmalt kohe sada tuntud harjatõmmet. Siis tuleb peanahka tublisti harjaga masseerida. Teisel korral võetakse ette hea sõrmedega massaaž, millele järgneb peapesu.

Tunnid, mis pühendatud käte ja jalgade ravile, kuuluvad sõrmede massaažile ning nahkade eemaldamisele ning kreemi asetamisele karmidele kohtadele.

Näole on muuseas küllalt auruvanne ja kompresses, millede eel käib tubli massaaž näpuotstega. Siia juure kuulub ka igauguste vistrikkude ja mustade täpikete eemaldamine, kusjuures loomulikult tuleb talitada väga ettevaatlikult.

Kas olete nüüd enda nädalakava õieti kokku seadnud? Veel enne seitsme päeva möödumist hakavad avalduma sellise enesedistsipliini tagajärjed ning te muutute aastaid nooremaks. Kes teab, kas te sellele ühele nädalale ei soovi lasta järgneda veel teisigi! Igatahes julgelt ja rõõmsalt kevadele vastu.

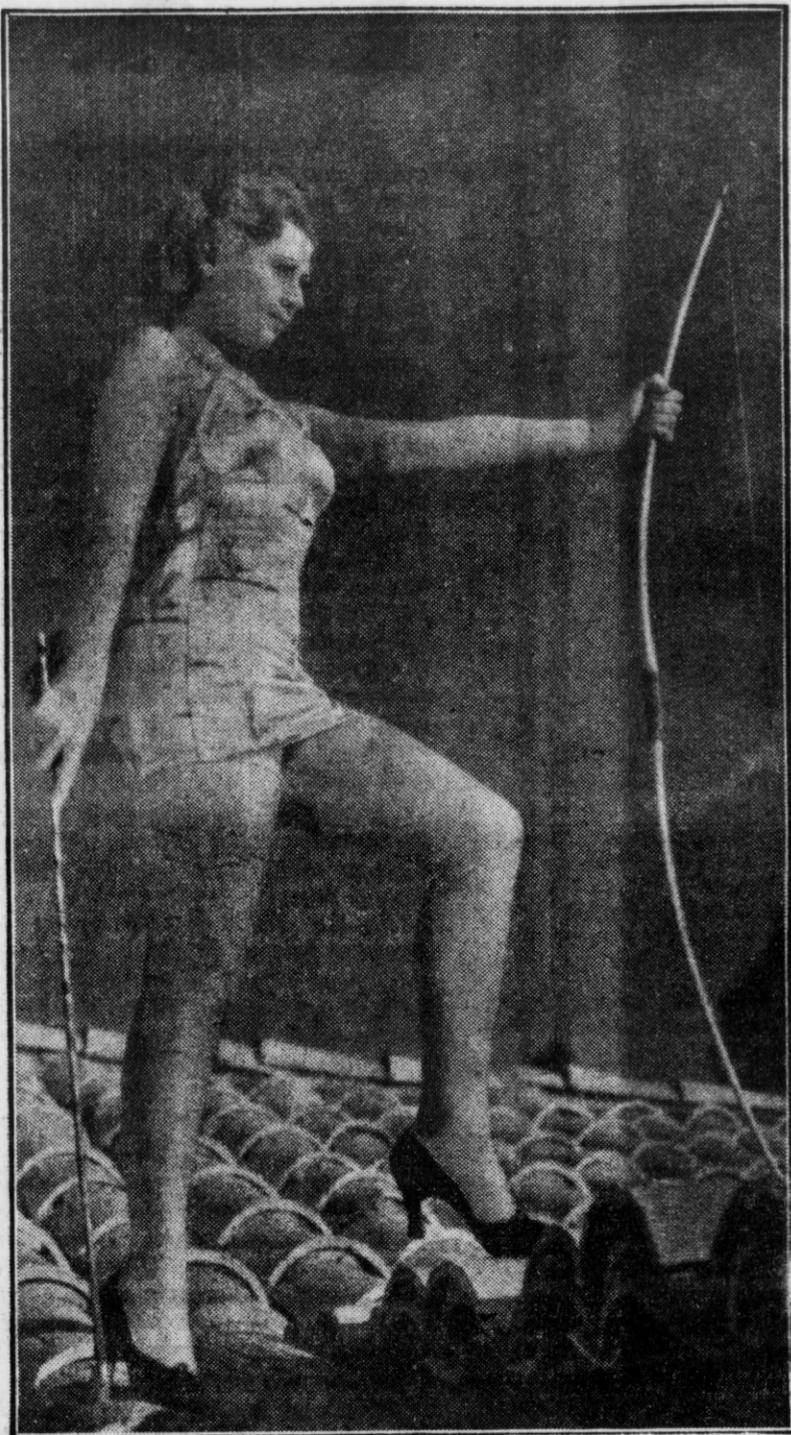
Siin teine lai taftkleit, mis oma elegantse ja avara lõikega vaimustab tantsima valssi...

Moodsad riided õigest kohast

Pr. H. Kivimetsa ateljee Pärnu m. 6 on daamide teenistuses

Naine, kellele loodus on annetanud kõrgeima kingi — ilu, ei suuda üksnes selle suure aardega saavutada seda defineerimatut võlu, mis on kindlasti iga naise salajasem südamesoov. Täiusliku efekti omab vaid see, kes suudab saavutada loodusliku ja rõivastuse kauni harmoonia. Rõivad omavad hindamatut väärtuse moodse naise elus, respekt rõivastuse vastu on vältimatu, sest kaunimigi keha kaotab palju, kui puudub

asjatundlik ja maitsekalt valmistatud rõivas. Mood naiste-maailmas on vallatavalt vahelduv, ja et täita tema soovi, peab naine valima meistri, kes suudab riidest luua seda, mida mood nõuab ja mis toob esile keha täiusliku ilu. Neid moeardeid valmistab teie soovi kohaselt pr. H. KIVIMETS oma hubases ateljees, mis asub Pärnu mnt. nr. 6, äri 6.

Fay Wray mängib oma romantilisest abikaasast.

Joan Blondell mängib kevadel veetlevat amorit, kelle armuooled purustavad paljude südameid.

tus viis mõlemad kokku. Gail pidi nimelt järgmised päeval asuma filmitööle, kuid tundis end niivõrd väsinuna, et arvas: „Oleks tore, kui pääseksin sellest kõigest!“

„Pole midagi lihtsamat,“ vastas Cobb, „abiellume!“ Ning see impulsiivselt sõlmitud abielu on kestnud juba aastaid äärmise õnnelikkuse tähe all...

FAY WRAY SEEVASTU PÄASES ABIELU-SADAMASSE VÄGA LÜÜRILISE ETTEPANEKU ABIL.

Kord filmi välisvõtteilt koju sõites lõhkes näitlejatar autol kumm. Õnnetult istus daam tee ääres, kui keegi väga meeldiv härra oma elegantses luksussõidukis tast möödus ning võttis Fay loomulikult kaasa. Sõidul möödusid nad kenast väikesest maakirikust, mida mõlemad imetlesid — arhitektoonilisest küljest loomulikult. See sõit ei jäänud muudugi ainsaks ja nii jahtus, et ühel päeval jälle kiriku ees noormees küsis: „Kas te ei tahaks minuga abielluda?“ Muidugi nad abiellusid ja on praegu vägagi õnnelikud.

Joan Crawford-Franchot Tone äsjapurunenud abielu algas vägagi proosaliselt. Kuiva huumoriga mr. Tone küsis Joan'ilt tennisplatsil: „Kas abiellume homme?“ Seda nad tegidki, kuigi too abielu kestis vaid lühikest aega...

Kas mäletate veel Evelyne Knappi? Ta oli omal ajal väga kena ja armastatud täht, kes praegu õnnelikus abielus režissöör George Snyderiga. Viimane kuulub aga meeste liiki, kes käivad nagu kass ümber palava pudru. Veetlev Evelyne sõitis mr. Snyderi elegantsel jahil ringi mööda maailma-meresid, kui noormees talle hakkas tegema üha sagedamini salapäraseid märkusi abiellumisest. Ja kuna vaesel Evelynil oli valida külma haa ja mugava abielupesakese vahel, valis ta loomulikult viimase.

ARGLIKUD MEHED PEAKSID OMA TÛTARLASTELE AVALDAMA ARMASTUST KINDLASTI SELLISEL KOHAL, KUST VIIMASED EI SAAKS PÕGENEDA.

Sellise „laevaabielu“ ohvriks langes muuseas ka kuulus Grace Moore, kes abiellus rikka hispaanlase Valentin Pareraga ookeaniauriku pardal.

Kuulus koomik Joe E. Brown avaldas end oma südamedaamile vägagi originaalselt. Ta lihtsalt telegrafeeris: „Sain osa filmis. Tule — abiellume“ ning pole oma impulsiivset otsust kunagi kahetse-
senud.

Henry Fonda jälle näiteks ei mäleta, et tema oleks oma tütarlapsele üldse teinud abieluettepanekut. Nad tutvusid Inglismaal, armusid Wiinis ja otsustasid abielluda Pariisis. Mingist armuavaldusest polnud nende vahel üldse juttu, ainult tulevase korteri sisustusest ja beebidest. Kas see pole veetlevaim!

SAGELI LEIDUB KOOLIPÕLVE-ARMASTUSEST TEKKNUD ABIELUSID ISEGI STAA-RIDE HULGAS.

Üks näiteid on kohe Don Ameche, kes oma praeguse naisega tutvus juba koolipingil. Nende abielumine oli nagu ammu otsustatud ja keegi ei kahelnudki selles — mingisugust ettepanekut õie'i polnud vajagi.

Nii filmilikult on abiellunud enamikus kõik Hollywoodi staarid, ent selliseid asju juhtub päris tavaliste kodanikega eraeluski — ning kui jälle hakkavad kohisema kevadtuuled, millist ettepanekut sooviksite teie?

Ning temake ütles:

Kuidas filmitähed teevad abieluettepanekuid

Jah!

Kuna hakkab üha enam lähenema too paljukidetud maikuu, millest hoovavat erilist võlumõju südameile — nii kõnelevad isegi filosoofid, siis on arvatavasti sobivaim aeg meilgi võtta veidi luubi alla filmitähti „eraeluarmastajatena“. On ju nii huvitav teada, kuidas palus oma südamedaami kätt Charles Boyer või Clark Gable, et siis sobival juhul öelda oma „rüütli“, et ta tegevat seda vähemalt sama hästi.

Abieluettepanek on kummaline asi. Te pahvate oma tunded välja siis, kui te seda ei tahagi ning momendil, kus te midagi innukamalt ei soovi, puuduvad teil sõnad. See kõik on nagu mingi karussell, või lõbus peitemäng, mis arenenult lühikesest flirdist võib viia kuuma kulminatsioonini. Too kulminatsioonipunkt, see ongi enamasti iga üksiku juures erinev. Kas avaldada end kallimale rokokooaja galantse kavaleri eeskujul või lihtsalt tütarlapsele õlale koputades lausuda: „Noh, väike, kas abiellume?“

Jajah, ka abieluettepanekuil on oma tehnika ning Hollywood on läbi katsetanud kõik variatsioonid jõumehelikust koopaelanikust kuni galantse härrasmeheeni.

Alustame tüüp A-ga ja võtame vaatluse alla härrasmehe, kes oma daami võitmisel kasutab sirget teed. Illustratsiooniks kujutlegem, et seisame Londoni elegantse linnajaos Madeleine Carroli hubases „poissmehekoriteris“. Veetlev Madeleine jätab jumalaga oma pika, saleda kaaslaste Philip Astleyga.

„Täna ilusa õhtu eest,“ ütleb ta.

„Kas tahate minuga abielluda?“ küsib äkki džentlemani, vaadates daami võluvale blondpeake-
sele.

Veetlev staar ei langeta häbelikult silmi nagu ta seda harjunud tegema filmis, ta vaid ei vastagi.

Seda küsimust on kapten talt küsinud juba kümneid kordi, nii et see muutub harjumuseks.

Äkki tunneb ta end juustest haaratuna.

„SIIN POLE MIDAGI NAERDA!“ kätartas mees. „Nõuan seekord vastust.“ Teine piksekärgatus. „Kas ja või ei?“

„J... jah,“ kogeleb ehmunud Madeleine.

Nii võis umbes talitada ka energiline koopaelanik, kombineerides oma käitumisse romantika ja üllatuse. Seda kombinatsiooni võiks siiski soovitada ainult täiuslikule mehele ja samuti hoolikalt valitud ajal.

Naised, kes evivad kõike, otsides elust vaid midagi ekstravagantset, vajavad sellist shokki. Nad ärkavad ning leiavad, et on saanud endale — isanda ja abikaasa.

Ning kapten Astley suutis Madeleine'i teha õnnelikumaks kui ükski teine. Ta on rikas, meeldiv ja armunud — nii võib isegi taluda veidi karmiltormakat abieluettepanekut.

Kuigi see on kummaline, kuulub ka Charles Boyer, too sujuv armastaja, esimesse kategooriasse.

Ta oli juba kaua ning võrdlemisi avalikult imetlenud blondi Pat Pattersoni, ent keegi ei teadnud oodatagi pulmi.

Ühel õhtul tahtsid mõlemad minna kuskile teatrietendusele, ent kuulsid kassa ees, et teater oli viimase võimaluseni välja müüdnud.

„Mida teeme nüüd?“ küsis Pat.

„ABIELLUME,“ arvas Charles.

Nad sõitsidki lennuväljale ning lendasid Jumasse ja enne kui mõlemad üllatusest olid toibunud, olidki nad juba abielus ja võtsid vastu õnnitlusi.

Gail Patrick kandis juba kuid Robert Cobbi orhideesid, ent alles Adolph Zuckori sünnipäevapidus-

Elisabeth Bergner, kunagi parimaid karakternäitlejaid valgel linal, mängib peaosas mitmes uues inglise filmis.

LA JANA

HELISEVA LINA UUDISEID

Filmimaailma suures lilleaas leidub hingelisi margarite, saledaid rukkililli, karde-tavaid moone, õrnu äraunustamind ja representatiivseid roose. Ent leidub ka eksootilisi lilli — ja üks neist on La Jana. Juba ta nimel on mingi kõitev kõla. See on rasiline, melodiline. Tas on midagi tantsisklevat ja igatsevat. Too nimi on õrn naiselik, olemata seejuures kuidagi naiivne. Kuuldes nime La Jana, kujutleme endale silmapilkselt saledat naist läikivate tumedate juuste ning säravate silmadega. Pole teada, kuidas La Jana oma nime sai, tõsi on vaid see, et too talle oivaliselt sobib. Tema on lotostill tuhandete filmiöite hulgas.

Viinlanna? Jah ning ei. Pole temas ju sugugi seda viinlastlikku „lopsakust“ ja värsket heledust. Ometi on ta sündinud Doonaalinnas, kus väike tüdrukukene juba sündimisest saadik kujunes onude-täide lemmiklapseks. Üheteistkümnena evis ta meeldiva beebinüökese ja kaks paksu jalakest, milledest hiljem arenesid maailma ilusaimad jalad.

Koolis oli ta äärmiselt „päi“ ja korralik õpilane, kuni ligines „katsumine“ kaaskõpilase näol, kes ooperi lasteballeti liikmena sageli kõneles vaimustusega oma „tööst“. Ning La Jana tundis endas juba ammu igatsust tantsu järele... tal ju alati selline sulgkerge tunne tänavaid ületades. Pealegi evis ta poisikeselikult saleda keha, mis omakorda aitas raskete pas'de ületamist. Vane-mate teadmata seisus ta peegli ees ja õppis esimesi samme ja ikka enam ning kindlaminini tuli nähtavale sünnipärane and. Väike-kese kaasanna loorberid ei annud talle rahu — ka tema tahtis seista ooperilaval ja olla kuulus tantsijatär.

Kaheksa-aastasena läheb tüdrukukene eksamille, ise alles väike plikatirts, ent laetud energiast, millele ei saa vastu astuda isegi vanemad oma pedagoogiliste võtetega. Kindlalt ja kergelt tantsiskleb tüdruk kuul-suredeleil kõrgemale.

Västeist aastat on ta vana, kuid esineb juba iseseisvalt Lõuna-Saksa kuurortides, endamöödunud leilit veel kõhnadel liikmetel. Ent juba paari esimese taktiga on ta publiku täielikult võitnud. Ta omapärane välisus köidab otse tahtmatult ja veel otsivate sammude taga on näha tugevat isikupärast joont.

Edu ei tõuse La Janale pähe. Ta teeb endale õieti tantsimise raskemaks kui seda oleks vaja. Ikka enam ja enam otsib ta isikupärast joont, vabastades end igasugustest kunstikonventsioonidest ning saades isiksuseks — La Janaks.

Kord Dresdenis haigestunud tantsijatari asendades õnnestub tal tõusta esimestest tähtede ridadesse. Nüüd läheb tee üle Berliini ja Viini juba välismaile. Võrgutavate tähtedega särab nimi La Jana kõikjal maailmas. Tast saab suur staar, kassamagneet. Tema eksootilist välimust ja kirglist tem-

Eksootiline La Jana tantsupoosis „Truxast“ ja oma uues filmis „Rio täht“.

peramenti armastatakse kõikjal, sest kunagi ei riku ta tantsud vaatajate esteetilisi tundeid. Ta tantsib igatsust, unistusi, veetlevust ja võlu ilma igasuguste odavate efektideta. Veidi raskemeelse ja passiivse graatsiaga, mis ei jäta üal toorest muljet.

„Truxa“ annab talle juurde veel uut tööala. Revüütähest saab filmitäht. Ta filmid on eranditult edukad — mida seal ka imestada, selline keha nagu temal.

„Esnapuri tüger“ ja „India haasamas“ näitavad teda isegi vastuvõtava karakterinäitlejana. Miljonid näevad teda linal — noorena; elastsena, võrgutavana.

Selline on La Jana, filmilina gratsilise-maid tähti!

Isa polnud sellest põrmugi vaimustatud. Varsti leidsin aga ise, et muusikat leidub ka mujal kui ainult helides. Ilus maal ning hea luuletuski võib sisaldada muusikat. Nüüd teadsin ka, et minust kunagi päris kindlasti saab — näitleja!

Õppisin paljude juures, ent parima kooli andis mulle siiski Albert Schoenhals, kelle juurest läksingi oma esimesesse angažementi Frankfurti. Seal mängisin pealtolle esimese ja õnnetu „hamburlanna“ veel palju selliseid pisiosi, milliseid tavaliselt antakse noortele, kuna neile raskemaid ei usaldata, kuid mis on ometi väga tähtsad noore ande arengule.

Nooruslikust naiivitarist sai nooruslik kangelanna. Mängisin „Orleansi neitsit“, „Maria Stuarti“, „Messina pruuti“ ning olin õnnelik, et olin leidnud lõppeks ometi tõelise ja tõise kutse. Salongdaamidele ja moodsatele komöödiatele polnud ma Berliini tulekuni mõtelnudki. Muuseas meeldis mulle Frankfurdis väga. Kuigi sündinud randlane, armastan ma palju enam mägesid ja orge — üldse maastikku.

Arvatavasti oli üks mu esivanemaid talur, kes mulle oma iseloomu pärandas, na-

gu ma ka oma vanaemale olevat kohutavalt sarnane.

Armastasin oma uut kodulinna küll väga, ent uus eesmärk kutsus siiski tugevamalt, on vist igas näitlejas küllaltki rahutut mustlasverd. Lahkutakse küll raske südamega armsaks saanud paigust, ent lahkutakse siiski...

Nii rändasin aastaid mööda Saksamaad ringi üha laiendades oma kunsti tegevusvälja.

Provintsi teatrilavalt tõi režissöör Veit Harlan ta oma juure filmi. Palju tööd võttis see enne, kui Anna Dammanist sai tõeline filminäitleja, sest Harlan ei sallinud poolikut.

Oma slaavliku näoga sobib Anna Damman otse suurepäraselt kehastama salapäraselt võrgutavat poolatari, kes armub tublisse kalurisse, leides tema juures ka vastuarmastust, ent kelle romaan ei või siiski õnnelikult lõppeda, sest mees on köidetud juba teise naise külge — ka südamega.

Anna Dammanist eraelus on saanud aga innukas muusikaarmastaja, kes ei puudu peagu üheltki kontserdilt ja kes oma filmitööd peab tähtsaimaks elus...

Kuigi hakkab juba lähenema kevadsoon, ootab meid kinoturul veel mõnigi üllatus. Ufa on valmistanud mitu head filmi, mis veel ootavad tendamist. Üks neist näiteks on:

TEMA ESIMENE ELAMUS.

Huvitava kombinatsiooni on Ufa teinud sellega, et pani mängima koos Johannes Riemanni ja Ilse Werneri. See muidu nii ebahätlane paar annab suurepäraselt koosmängu.

Kas tohib noor tütarlaps pimesi järgne-

da kunstnikueltu võudele ja loobuda kõigest, mille külge ta juba sündimisest saadik on seotud; kas küps mees võib jätta oma naise ja lapse ema, et noore tütarlapse juures püüda kinni oma kaduvat noorust?

Sellele küsimusele, mis vaatamata oma tõsidusele omab ka veidi lõbusamaid toone, on filmis antud vastus täielikult lähimõeldult: mõlemad, „äratatuna“ taibukatest inimestest, leiavad jälle varsti oma tasakaalu. Mees pöördub tagasi naise juure, kes talle aastail oli parimaks seltsiliseks ja tütarlaps leiab koduses miljöös oodatud õnne.

Saatus kohtamise teel

toob linalle üle pikema vaheaja jälle kord kuulsa filmitantsupaari Ginger Rogersi ja Fred Astaire. Mõlemad katsetasid vahepeal üksikult filmida, ent ilmnos, et teraviku suudavad moodustada ainult mõlemad koos. See on ka arusaadav, sest oivaliste tantsijatena on neil raske leida sobivaid partnereid ja kui ollakse end juba teineteisega nii „sisse tantsinud“, nagu nood mõlemad, pole ime, et suurima edu saavutavad nad siiski koos.

Kui Rogers-Astaire filmid enamikus on olnud kerged komöödiad mitte midagi üleva sisuga, on nende elus film mitmeski suhtes erand. Esmasjones on see rajatud kahe tõelise inimese traagilisele elule, loomulikult väikeste sisuliste muutustega, ent üldjoontes on ometi kuulsa tantsupaari Vernon ja Irene Castle lugu jäänud endiseks.

Vernon ja Irene Castle'd olid enne maailmasõda tuntuimaks Ameerika tantsupaariks, kes saavutasid suuri võite ka lääne-euroopas. Nende poolt leiutatud

uudistantsud levisid kiirelt üle kogu maailma, tuues nende loojale üha enam kuulust. Värviküllane ja ilus oli nende mõlemi elutee, mida nad koos said siiski käia vaid lühikest aega. Tuli sõda ning see ei hooli noorest õnnest. Paljude inimeste elu oli ta juba purustanud ja ei teinud erandit ka nende mõlemi juures.

Film on väga kirev ja huvitava sisuga, sest seal leiduvad kõik kuulsamad numbrid, mida too paar kunagi tantsinud. Irene Castle isikliku juhatuse all valmistatud kostüümid ning tantsud võivad juba kindlustada täielise tõepärasuse, olgugi et vaatjad sellelt, kui salongfilmilt, mingit ajaloolist tõepärasust ei nõuagi. Ent siiski on mainitud film just seetõttu otse huvitavaks tantsukultuuriliseks dokumendiks, mis nii huvitavalt servereetuna annab vaatajaile kauaks ilusaid elamusi ja esteetilisi muljeid.

Loomulikult on filmis ka palju meeldivat muusikat, mis paratamatult kuulub hea tantsufilmi juurde.

ANNA DAMMANN

Oma esimeses filmiosas

„Päikese tõusus“ kujutas ta slaavlanat ja selleks kiputakse toda saledat tumedasilmset naist pidama sageli eraeluski, kelle kitsas näos vaheldub välkkiirelt terve tunneteskaala.

Ent kohates näitlejatri isiklikult, tuleb kohe elada läbi suuri üllatusi — Anna Dammann põlvneb Hamburgist. See on seda üllatavam, et näitlejatri hääldamiseski tundub nagu veidi välismaist kõla. Ehk on ta siis äärmiselt noorelt oma kodulinast lahkunud? Ka seda mitte, ainult pole ta kunagi suutnud leppida hamburgi dialektiga. Sellest vastikustundest tekkis kunagi isegi halenaljakas juhtum, mis peagu pidi maksma näitlejatri karjääri. Oma esimese teatriangazemendi sai ta Frankfurti ja oli loomulikult äärmiselt ärritatud, tundes endas avastamatuid jõude. Teatriinimesed tahtsid noore algaja vastu olla eriti kenad ja kuna näidendis oli noore hamburlanna osa, leiti see olevat Annale kui sündinud hamburlasele loomulikult sobivaim. Nii juhtus, et näitlejatar kodunt kaugel olles pidi end vaevama oma kodulinna murret õppides! Ka saatusel on kummalisi tujuisid! Pealegi polnud ta püüdmistel kuigi palju tagajärgi ja meelehärmas tahtis näitlejatar juba lavalt lahkuda. Kriitikud olid nimelt läinud vaatlema, millist murret siis õieti too brunett tütarlaps seal laval kõneles — ja lõpuks otsustati poola aktsendit kasuks, olgugi et Anna polnud kuulnud mainitud keelest sõnakestki. Nii ta siis startis!

„Vahepeal olen enam õppinud.“ tunnistab näitlejatar, „tean nüüd, et ei tarvitse sugugi meeletult klammerduda mõne üksiku sõnakõlksu külge, vaid tuleb iga murret uurida tema põhiolemuses.“

Muuseas olen võrdlemisi andekas keelte peale. Õpin neid kuidagi muusikana, jäl-

Anna Dammani omapärane nägu meenutab kirgliku slaavi naistüüpe.

gides nende kõla. See on õieti isa „süü“. Ta on otse kirgline muusik, kes oma tütardest tingimata tahtis teha klaverikunstnikke. Juba varajaseimas lapsepõlves pidin istuma klaveri ees ja taguma vastikuid klahve, mis mulle iial ei suutnud muutuda koduseks.

Ginger Rogersit näeme peale pikemat vaheaga jälle Fred Astaire partnerina filmis „Saatus kohtamise teel“.

Siim Sarviste.

Mu sangarlikud salmid üksi neile kantud, kel jõuetute päeve tubliks toeks aumärki kaunistavat veel ei ole antud nii nagu siin-seal see on suureks moeks.

Sest kel ju orden fraki küljes särab, see tegelaseks loodud jumalast, see eemaldund on elu suurest kärast ja massi tasapinnast madalast.

Eks teadagi, et seda teed ei minda mis mööda hulgub lihtne surelik, kui läikiv aumärk ehib fraki rinda ja liigest aust ju meel on murelik.

Kus sellega? See rüütelikkust määrab, et sest kel pole märki, möödub lend, noist inimesist, kellega ei vääri üks õige härra vahetama end.

Oo, imelikke tundeid aumärk rinda süstib, on veres nagu metsalise vint, pea tuhat korda tõstab ikka püsti kel vaid üks kord on üle rinna lint.

End hommikuti ikka peeglist sihrib, see tunnustatud teenetega mees, maamootjana kes vaatab, setib, rihib, et päeval otse orden istuks ees.

See on suur mure, seda täita vaja, sest seisus kohustab ja soodsa pinna loob, et see, kes on aumärgi armastaja dineel lihtkodanike terviseks joob.

Mis keelame neid seismast ümber laua-aumärgi kandjatel las olla oma trall! Sest usume: ei aega möödu kaua, kui märgi tegemiseks otsa saab metall. see tegelaseks loodud jumalast.

Sel hetkel andis õpilane akna juurest signaali: „Tähelepanu! Vana tuleb!”

Kõik ruttasid oma kohtadele ja tegid, nagu oleksid kibedasti ametis. Uks avanes. Peremees ilmus. Läks kohe uustulnuka juure ja andis talle kätt.

„Vabandage, et lasksin oodata teid,“ ütles ta.

Noormees kummardus viisakalt. Siis ütles peremees:

„Minu daamid ja härrad! Esitlen teile minu uut äriosanikku, kes astub täna meie ärisse ja hakkab minuga koos ettevõtet juhtima. Esimeses järjekorras allub temale personali töökorraldus!!...“

pika itu järele

Kogu büroo personal käänas ninad huvitatu ukse poole.

„Tere hommikut,“ ütles naerunäol sisseastuv noorherra. „Kas siin on Koridorite Ohustamisseedeldiste Selts?“

„On.“

„Kas võiksin kõnelda omanikuga?“

„Mis asjus?“

„Asun täna tööle siin. Olen uus...“

„...uus õpilane. Tean. Teid oodatakse,“ katkestas teda prokurist. „Istuge seniks sinna toolile ja ärge segage.“

Noormees istus näidatud toolile.

Korruga seisis keegi õpilane ta seljaga ja patsutas talle heatahtlikult õlale.

„Laske tal toriseda — ärge tehke väljagi,“ seletas ta keksivalt, „tal pole ju midagi midagi öelda. Prokurist?! Meile ta juba ei imponeeri. Vana oleks ta ammu siit välja visanud, kuid ta tunneb liiga palju ärisaladusi. Nagu meie siin ei teaks, kuidas vana oma tulusid varjab ja et ta naisele ostetud kasukas kanti äriaraamatutesse sisse ärikulude all.“

Blond masinapreili oli nende juure astunud ja naeratas uustulnukale kutsuvalt vastu:

„Loodetavasti sobime hästi? Teie olete ju ikkagi üks peenem härra; kui teil tahtmist on, siis lähen teiega pühapäeval koos välja jalutama. Kuid hoiduge sellest naissekretär Kulickest eemale. See kleepub alul igale mehele külge ja siis läheb peremehe juure ja ajab nende kohta igasugu plära. Seletab, nagu oleks tal vanaga ka juba mingid suhted olnud. Tühi jutt kõik — vana ise rääkis mulle. Eile laskis ta oma juuksed värvida, kui kuulda sai, et meile uus äriosanik tuleb. Aga enne, kui see Kulicke ta kätte saab, püüan mina ta oma võrku!“

Uustulnuk naeratas lahkesti ja oli sellisest avameelsest vastuvõtust vaimustatud. Vahepeal lähenes talle raamatupidaja.

„Lubage esitleda, Villi Vimmerer on mu nimi. Meie juures tunnete end varsti hästi. Eriti aga meie büroo-klubis.“

„Büroo-klubis?“ küsis noormees, „mis asi see on?“

„Minu leiutis! Büroo-klubi moodustus hüüdsõna all:

Kui uksest väljub peremees, siis meil on alles pidu käes!

Nii et kui peremees selja käänab, siis kohe töö seisku! Kirjusmasina all on grammofon, ja kui vana välja läheb, siis lööme tantsu lahti! Kolmapäeviti ja reedeti võib igauks oma kallima kaasa tuua, sest siis läheb vana ärireisile. Kulicke laulab uusi lööklaule ja meie teeme ühe korraliku kaardipartii. Omavahel öeldud: kassapidaja kaotab alati. Möödunud nädalal võitsin talt tervelt kuuskümmend krooni.“

„Ons tal nii suur palk, et võib endale sellist nalja lubada?“

„Kus sellega,“ sosistas raamatupidaja. „Egas ta oma taskust maksa. Võit maksetakse välja ärikassast ja meie kanname selle siis osadeviisi kassaraamatust läbi, nii postikulude, pakkimispaberi ja teiste vähemate kulutuste all.“

„Vaata aga vaata! Mis siis prokurist selle kohta ütleb?“

„Mis tal ikka öelda! Ta mängib ju ise kaasa ja siis toob ta ikka vana kabinetist häid sigareid ja konjakit. Tal on nimelt võtmed.“

Korruga helises telefon.

„Pane kuuldetoru ära, Kurt,“ hüüdis masinapreili, kes uustulnuka põlvedel end juba sisse oli seadnud, „ma ei lase end nüüd ometi segada rumalaist äriasjust! Vaadake, noormees, seda olen mina siin sisse seadnud. Kui vana siin ei ole, siis võtame kuuldetoru lihtsalt maha. Siis võivad kunded tiristada niipalju kui soovivad, ühendust nad ei saa!“

„Noormees langetas vapustatult pea.“

„Siin on vast üks kena asjaajamine!“

„Eks ole?“

ESIMENE PETTUMUS

Heidi — väike fütariaps

Heidi seisis peegli ees, võttis kapist helesinise kleidi ja vaatles pettunult oma lapselikult kõhnu õlgu. „Ilus ma pole,“ ütles Heidi oma peegelpildile, „mu laup on liiga madal, mu juuksed liiga metsikud ja mu suu on liiga suur — aga, ta armastas mind siiski. Ta leidis mu originaalse, armastusväärse ja lõbusa olevat. Ta ütles, ma olevat ta elu ja ta ei saavat mind kunagi unustada.“

Telefon helises. Heidi kohkus, ta süda peksis valjult, silmis säras ootus ja rõõm. Kui aga lühike kõne lõpetati ta nime hüüdmata, kehtas ta pettunult õlgu ja keeras end jälle peegli poole. Ta muutus tõsiseks, vallatlus oli suurist silmist kadunud, midagi lõpmata troostitult valdas noort lapsenägu.

Esimest korda armastas Heidi, ja ta armastas õnnelt. — Siis alustas ta kõnelust peegliga, mida ta juba palju nädalaid ette valmistas. See kõnelus oli määratud mehele, kes kuu aja eest Heidi ukseni saatis, ta väikest koolitõrku kätt suudles ja ütles: „Ma telefoneerin sulle, tüdruk. Ma ar-

mastan sind.“ Heidile olid need sõnad muinasjutt, mida pidi vankumatult uskuma. Igal hommikul ärkas ta õnnelikult, lootes uelt päevalt muinasjutu kordumist. Rõõmsalt trallitas ta väikest lapselaulu, kahmas raamatud ja ruttas kooli.

Kindlasti näeb ta Erichit tänaval, naeratab talle päris ükskõikselt, teretab teda kui harilikku tuttavat, kellele kunagi ei mõelda, keda juhuslikult kohatakse. Aga, kas ta ei punasta? Kas ta viimaks ei koge? — Igal õhtul tormas Heidi esimesena suu- rest hallist majast, tal polnud kunagi aega kaasõpilaste jaoks, kes trepil veel meestest ja kinost arutasid, ega Hansu jaoks, kes teda eile õhtul kahe teatripiletiga kassa juures ootas.

Heidi jooksis koju. Võib-olla leiab ta kirja laualt, või tuleb korteriperenaine vastu: „Heidi, keegi härra küsis teie järele, ta lubas õhtul jälle tulla.“ Ta jooksis läbi koridori, hüüdis valju „tere“, tõukas lahti toaukse ja nägi juba kaugelt — laud oli tühi. — Nii möödusid päevad üksteise järele. Heidi ootas ja ootas, istu-

des oma toas paljude olematute lilledega, mis tema tulekuks öit- sesid. Ootus ja pettumus vaheldusid iga uksekella kõllemisega. Hilja õhtul, kui telefon ja uksekell uinusid, astus ta peegli ette ja lausus: „Hallo, Erich, mul läheb hästi... Kas ma sulle paha- ne olen?... Ei — ei, teadsin, sa kõlistad mulle... ah, haige olid! Oh sa armas-armas poiss! Jah, homme õhtul olen vaba! Tore, siis näeme! Oled sa nüüd terve- vem? Mine aga ruttu voodisse — maga hästi! Enne mõtle minu- le — õige, õige vähe! Kas ma sind armastan? Oh, sa rumal poiss... ja kuidas veel! Head ööd, sina!“

Oli päevi, kus Heidi oma usku suureneva kahtluse eest kaitses. Siis muutis ta end nooreks daami- ks ja rääkis peeglile: „Ah, kena, et sa kõlistad! Tahtsin just praegu välja minna... Ei, ei, ma ei ole sind unustanud, kuid alati oli midagi lahti: ükskord Hansu- ga kinos, teinekord... kes on Hans? Mu hää tuttav ja väga armu- kade. Kas ma täna õhtul vaba olen? Võimatu! Võib-olla ülehomm- e. Kell 8 raekoja ees, nägemise- ni!“ Heidi silmad naersid rahuldunult peeglile, siis laskis ta käed vajuda ja häbenes män- gitud komöödia pärast. Ta keeras oma vaikselt partnerile selja ja istus tugitooli.

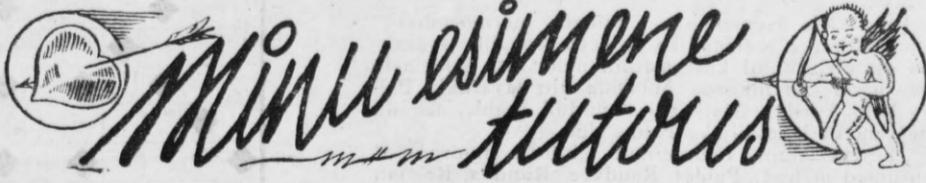
Heidi ootas nädalaid. Ta jut- les mehega peeglile, kes oli suur ja laiaõlaline, kel olid suured

tumedad silmad ja keda elu juba kantud, kulunud mantlina ümb- ritses, millest aga Heidi veel midagi ei teadnud. Ühel õhtul jalutas ta ennejõulusel peatäna- val, möödudes äridest, mis heledalt valgustatud ja jõululikult kaunistatud olid. Ta peatus ühe äri ees ja surus oma ninakese vastu külma klaasi. Lilled — kõigis võimalikes värves. Orhideed romantilises tundmatus ilus, kül- mad, suursugused valged lilliad, roosid kõige punasemad. Seal lillede keskel — laiad meheõlad! Kas polnud see Erich? Heidi tundis neid laiu õlgu, musti juukseid, halli mantlit — see pidi olema Erich! Silmapilgul tahtis ta mehe juure joosta ja küsida, mis on juhtu- nud ja miks see oma lubadust pole pidanud. Siis — mees kummardus ja pani käe ümber naise piha, kes ta kõrval seisis. Tundmatu puuriv valu lõikas rinda. Aegla- selt lahkus ta akna juurest. Ta tahtis nutta. Kõik vastutulevad näod olid nii ükskõiksed ja Heidi tundis hirmu üksilduse ees. Tas oli midagi purustatud, mis kord igas inimeses puruneb.

Aga ei tohi kurb olla, väike tüdruk. Sa oled ju veel nii noor. Tark oled sa ja ilus (kuigi sa seda ise veel ei tea). Kui sa veel ootad, saad jällegi kord uskuda — ja siis juba õiget meest!

Võistlustööde vastuvõtmine lõpeb 17. märtsil

Oodatakse veeuputust

võidab üha uusi sõpru

200 kr. ootab Teid
auhindadena!

Jälgige auhindade loetelu
järgmisest „Film ja Elust“

„Kui saatus tahab, siis...“

Võistlustöö nr. 9

Autor — Tsirgulind

Olen kirklik matkaja. Igal kevadel, kui teed on tahenenud ja ilmad muutunud soojaks, valdab mind imelik seosmine rahutus, mis nagu sunniks minema välja siit linnast, ära igapäevase töö juurest — välja maanteele. See on nagu mürk veres, millest on lahti saada äärmiselt raske ja lõppude lõpuks ei tahagi sellest vabaneda. On ju nii hea pimedail sügisõhtuil ja talvelgi heita pilk viivuks tagasi ja meenutada noid nii ilusaid matkamälestusi lootusega südames, et vahest tuleb jälle sama kannis suvi, kaunite elamustega.

Sellest on möödas aastat paar. Olime sõbraga jõudnud oma matkateekonnal Võrumaale. Ma polnud seal küll esmakordselt, kuid iga kord võis näha seal nii muhtlikul maastikul midagi uut ja seninägematut. Täie õigusega võiksin Võrumaad lugeda meie „tuhande järve maaks“. Nii lõpmata palju on seal noid järvi ja järvekesi.

Ühe säärase juures olime parajasti peatunud, et viivuks süvenedes imetella selle kauni väikese järve ja maalilise ümbruse ilu, kui korraga kuuldus sealtsamast ligidalt laulu. Võib-olla oli see tingitud kauni ümbruse tõttu tekkinud meeleolust, kuid mulle näis, et laul oli tõesti suurepärane.

Kas näkid või?..“ küsis sõber sosinal. Naeratasin talle vastu ja asetasin kähku sõrme suule märgiks, et ta oleks tasa; sest olin juba silmanudki purdel, nagu neid maal sageli

ehitatakse pesupesemiseks, istuvat neidu. Olime üsna ligidal. Väikesed pöösad ja vesikasvud olid alul varjanud purdel istuva ja jalgadega vees sulistava neiu, kes nii ilusasti laulis. Laulja hääli oli julge ja puhas. Ta ju ei aimanudki, et ta on pealtkuulajaid — imetlejaid.

Nagu ta ise hiljem ütles, oli see olnud tõesti suureks üllatuseks, kui talle laulu lõpul aplodeeriti, sõnalusumata ta kõrvale istuti ja pildistati. See kõik käis vägagi kiirel. Esimesest üllatusest toibudes oli tal piinlik ja ta oli pisut pahanegi, sest olime teda ju näinud vabana looduses, ilma selle tsivilisatsiooni segava maskita. Ja ta laulis iseendale ja ümbrusele.

Alles nüüd, ligemal vaatlemisel, märkas, et ta oli kena. Haruldaset korrapärase ja ilusate näojoontega. Katsusime sõbraga kõike oma kõneosavust kasutades hajutada silmapilgul tekkinud piinlikkust. Nähes, et me tõesti juhustlikult olime sattunud sinna ja päris tahtmatult kuulunud tema laulu, muutus ta lahkaks ja meeldivaks kaaslaseks. Palusime, et ta veel laulaks meile midagi, kuid ta keeldus sellest kindlalt. Loomulik! Olime ju täiesti võõrad.

On üldiselt tuntud tõde, et meeldivas seltskonnas kaob aeg ruttu. Peagu märkamatu oli saabunud õhtu. Kuna maal sageli võõrastel on raske saada öömaja, küsisime neilt nõu, kus saaksime ööbida. Hetk mõtisklust, siis

kelmika naerutusega huulil ja viibates käega järve ligiduses asetsevale talule, ütles ta: „Aga mis pärast mitte meil!“ Ja ilma vastust ootamata asus ta ees minema talu poole. „A olin vist segane suurest ja ootamatust rõõmusest, sest nende mõningate tundide jooksul olin päästmatult armunud. Ta juhtis meid tupp ja paludes end hetkeks oodata, lubades tulla kohe tagasi, lahkuski.“

Jäime sõbraga kahekesi. Sõber oli mürgeanudki minu suhtumist Hiljasse, nii oli neiu nimi, ja ta ei vajunudki seletusi.

Ei praegugi veel, mõeldes viivuks tagasi sellele kõigele, pole ununenud ükski pisiasi. On tunne, nagu oleks kõik eile olnud. Need kolm seal veedetud päeva ja ööd ei unune iialgi. Olime kui lapsed, kõndides õhtul kahekesi järvekaldal käsikäes. Sosistasime teineteisele kauneimaid meelitussõnu, lubades üksteist mitte kunagi unustada. Ega saakski unustada seda armast neidu, neid kuumi suudlusi, järve vesikasvudega ja seda nii omapäraselt niiske mulla ja kastest märja rohu lõhna järvekaldal.

E võinud me igavesti sinna jääda. Sõber igatses jälle kõndida tolmust valendaval maanteel; olla jälle täna siin ja homme seal.

Küllap kõik teavad, mida võisin tunda seesmiselt, kui kuulsin lahkumissõnu nii armsaks saanud neilt ja mille kõla seisab veel aastaid meeles: „... nägemiseni“.

Juba pealkiri vihjab sellele, et Möisaküla on vaikus ise. Ja see on tõsi, sest kunas on möisakülalasel aega „lamentii“ tehagi. Päeval ole vabrikus tööl, õhtul istu kodus kuula raadiot ja rüüpa klaasist kartulimahla, millal sa hing veel imber kotad!

Viimasei aiat tekitab siiski vähe eluvust kohalik helikino, milline asutus sooritab vahele näidatavate filmide kallal otse ekstravagantseid trikke. Igatahes ei või kinno minnes kunagi kindel olla, millal sa tagasi koju pääsed, sest egas ka kinnoomanik ja tehnikki pole jumalad või selgetnägijad, et nad teaksid öelda, mitu korda film seansi kestes katkeb. Ja need hääled, need hääled, mis linalt tulevad, ning pääsmehinnad, oi, oi, oi... parem jätame selle jutu ja kõneleme kohvikust, mis pühitses hiljuti oma aastast juubelit. Tähelepanuväärt nähe, kuna senised kohviku asutamise katsed ei pidanud vastu üle kahe kuu. Veel rohkem tähelepanuväärt sellepolest, et ta külastajaiks on peamiselt noormehed, kuna kohalikud näitsikud, vastandina teiste linnade kaasõdedele, ei näi suurt lugu pidavat kohvitassi taga istumisest. Ja egas noormehedki seda „sigurijooki“ himusta, nad eelistavad piima (!), mis olevat arstide tõendusel „vägagi kasulik jook“, pealegi odavam.

Kes külastab Möisaküla ja sealjuures satub raudteejaama, see saab kindlasti kas vähema või suurema närvišoki, eriti rongide läbisõidu ajal. Seda kisa ja kära, edasi-tagasi jooksmist, üksteisega vaidlusi, ühesõnaga „suomussalmi“. Pole ju möisakülalasel teist promeneerimispaika kui jaam. Siin aetakse kõik asjad jutti Klatšitakse, vaadatakse teisi ja näidatakse ennast. Sobitatakse tutvusigi, armutakse, ja kes teab, ehk... abiellutaksegi. Seega, polegi nii väikne pesa, see Möisaküla, nagu eelpool öeldud, arvate? Kuid võtke teatavaks et erandeid leidub kõikjal.

Eeloleval kevadel on oodata kohapeal, kui mitte suurt, siis vähemalt keskmise-möödulist veeuputust ikkagi. Luule, arvate? Tõik ütlen mina, sest pole nali, kui tänavaile kokku kühveldatud lumemäed kord sulama hakkavad. Ettenägelikumad kodanikud on muretsenud juba praegu endile rohkel arvul paate, et oma toiminguid uputuse ajal veest mitte segada lasta. Mõned isikud soovust lubavad ära õppida karkudel käimise, olevat huvitavam ja omapärasem kurgedena läbi vee solistada. Elame, näeme, kuid lõpetan nüüd, sest pean ka minema endale paati ostma. JAAK.

Constance vallutab New Yorgi.

mõistmatu. Ainus seletus selleks on, Sa oled end lasknud oma ameerika sõbrast, mr. Thorntonist, niivõrd mõjutada, et ma Sind üldse enam ei tunne.

Bredo.“

Armas Bredo!

Kas pole Sulle pilgukski pähe tulnud, et ma tahtmatult sattusin sellesse reklaamiloosse? Kas Sa kordagi ei mõelnud, et polegi kindel, kas ma ise sellest lugu pean? Kas Sa vast ei arvanud, et vajan seda raha, mida saan reklaami eest? Oh, Sa võid mind nii väga vihastada. Sa ei saanud mind kindlustada neil aastail, mil olin kodus. Kas leiad selle olevat nii tajumatu, et võtsin nüüd ohjad enda kätte ja kindlustan end ise?

Sa kirjutad, et olen juba päriselt ameerikaniseerunud. Sellest ma ei tea midagi — veel mitte. Aga võib-olla, et seda juhtub lähemal aastail, sest täna kihlun pesuehtsa jänkiga — tolle samaga, kellest Sa kirjutad lehes.

Constance.“

Lamasin oma voodil ja hulusin kui lossikoer. Preili Altermayr tegutses täna ise Gertrudega.

Kell kümme õhtul helistas mulle Ned.

„Kas tead, Con, Sa võid igal ajal astuda ema klubisse, kas see pole suurepärase?“

„Ja, ütlesin mina.“

„Mis on sinuga, Con? Kas sa pole rõõmus?“

„Loomulikult. — Sina, Ned?“

„Ja?“

„Millal meie abiellume?“

„Con!!!“

Kell üksteist, kui olin voodisse heitnud, tuli teenija ja tõi mulle pakikese mr. Thorntonilt.

Nüüd laman siin, sõrmel briljantsõrmus paljude dollarite väärtuses. Kivi sarnaneb suurele pisarale. See on ilus!

Nüüd elan jälle New Yorgis.

Neli tundi päevas olen A. E. juures prantsuse salongi „direktriis“. Ma kannan pikka empirekleiti ja lobisen kudedega ja annan näpunäiteid, kuidas mulle sarnaneda. Alul olin nägemisväärsus, kuid lühikese ajaga kerkis esile niihästi kinda-, mööbli- kui ka kalliskivideosakonnas sellisel hulgal uut tüüpi lühikesepihalisid stiilkleites, väärrika ilmeaga ja kokkukasvanud silmakulumudega, et minust kadus uuduse võlu. Kuid küllaliste arv ei kahane, sest mida pikemad on A. E. reklaamplakaadid, seda suurem tung on äris.

Muide, polegi puhas rõõm olla „direktriis“. LUNCHPAUSI aegu tormavad kõik nood väikesed smartsed müüjannad tualettruumi ja puuderdavad endil ninad valgeks ja põsed tulipunaseks ja siis kaovad nad restorani ja einetavad. Seal saavad nad kapsalehti, millel delapsinitükikesed majoneesiga ja selle järele jäätiskreemi. Pole ime siis, et ameerika poepreilid on nii saledad! Enamus nendest sarnaneb veel ikka Jean Harlow le, kuid nad tahavad kuupalga kätte saades kohe muutuda finde-siicliks ja noli-me-tangerlikuks.

„Sina? Haroldiga? Üksi? Kas võtsid tema kutse vastu?“ küsis Ned.

„Ja! Kas see polnud temast kena, et tuli siia?“

Aga iseäralikul kombel vihastus Ned. Ühendriiges ei võeta kutseid vastu kahelt härralt korraga, ütles ta, see polevat fair. „Boyfriend“ on boyfriend; menukal daamil on neid terve leegion, kuid olevat kirjutamata seadus, et tal polevat neid kunagi rohkem korraga kui üksainus.

„Usud sa, härra kutsus daami õhtu õhtu järele kohtadesse, kus piletid maksavad 30 kuni 40 dollarit, et daam, niipea kui talle selja pööratakse, oleks teistega koos?“

„Euroopas kutsus härra daami välja, et ta seltskonda nautida,“ vastasin ma.

Aga Ned ütles, see olevat hoopis midagi muud ja mitte võrreldavgi. Sest euroopa härrad ei kuluta oma daamide peale mitte kümnendikku sellest, mida teevad ameeriklased, ja nii ei või nad nõuda mitte kümnendiku võrragi omanikuõigust.

Ma ütlesin, Euroopas näitab daam härrale poolehoidu, kui ta võtab vastu ta kutse ja meie härrad tunnevad, nagu saaks nemad, ja mitte, nagu annaksid nad, kui daam on nende külaline. Ned vastas selle peale, seda ta võivat kaunis hästi ette kujutada. Ameerikas aga daamid võtavad pigem vastu õhtu väärrika neljakümne-dollarise-poksiivõistlusega kui et annaksid ise õhtu, mille kavas oleks vaid jalutuskäik ja kinokülastus.

Siis naersime mõlemad ja ma tuletasin Nedile meele, et Bredol ainult sõbrana pole midagi minu üle otsustada.

Seal aga muutus Ned hirmus tõsiseks.

„Armas Con —, ütles ta, ja enne kui öieti arugi sain, oli mul käes tõsiseim abieluettepanek. Ned armastas mind ja tahtis minuga abielluda juba silmapilgul, mil ma kõige esimesel päeval laevas pillasin oma puljongilusika. Ta evis juba tol korral hea äri New Yorgis, aga tal polnud pakkuda ühele noorele tüdrukule niipalju, nagu ta oleks pidanud pakkuma enda arvates, eriti, kuna noor tüdruk näis talle nii ihaldusväärseks nagu mina ja evis selliselt häid šansse elus.“

Ned näis autolampide valguses hiigelenegiliseks ja otsustusvõimelisena. Mulle meenusid Bredo ja teised norra üliõpilassõbrad — nood ei viivitaks nii kaua, sidumata enda külge tütarlast, ka siis, kui tollele oleks silmnähtavalt šansse elus...“

Jah, Ned on mees, ta on usaldatav, ta on hingemattav, ta paneb rattad käima, ta on tänapäevane...“

„Ned!“ Ma tõukasin ühe käe ta suure, tugeva peo sisse.

„Sa tead, kuidas sind armastan ja kui uhke ma sinule olen. Con,“ ütles Ned, „ja sul peab minu juures hea olema. Sul peab niipalju raha olema, nagu tahad, ja välismaareisid, ehteasjad ja elegantset tualetid... Meie, ameeriklased, pole ihsad oma naise vastu, meie au on selles, pakuda neile kõike. Sest auto ja naise järele tuntakse ühendriiges väärikat meest...“

„Sa oled magus poiss,“ ütlesin mina ja silistasin ta tihedaid juukseid. Ta asetaskäe mu ümber; temast õhkus sellist jõudu, et muutusin jõuetuks.

„Ma ostsins juba sõrmuse,“ ütles ta, „sa ei tarvitse seda häbeneda, Con, sellel on briljante 1400 dollari väärtuses...“

„Sa ostsid selle juba?“

Ned naeris. Ja, juba sellest ajast, mil sõlmiti leping A. E-ga, kandis ta sõrmust taskus. „Ma ju teadsin, et võidan,“ ütles ta.